

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.

7

ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο άπαίσιος φύλαρχος Ραχαρεύν κρατώντας πυρωμένο αί-
δρω, ζητάει να παρμορφώσει το πρόσωπο της πανώριας
Γιαραμίν.

ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ
ΚΑΜΗΛΙΕΡΗΣ

Του ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Είναι μια φεγγαρόλουστη
νύχτα της Ζούγκλας.

Ο Ταρζάν βρίσκεται πεσμέ-
νος μπρούμυτα και δεμένος
χειροπόδαρα πάνω στην καμ-

πυλωτή ράχι μιᾶς μεγάλης
γκαμήλας. Είναι τόσο καλά
και γερά δεμένος που ούτε
την παραμικρή κίνησι δέν μπο-
ρεί να κάνει.

Καμηλιέρης είναι ὁ Γκαούρ! Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας γίγαντας πού αὐτὴ τὴ φορά οἱ πράξεις καὶ τὰ φερσίματά του δὲν ταιριάζουν καθόλου μὲ τὴν περήφανη κι' εὐγενική του ψυχὴ!

Ἄς τοὺς παρακολουθήσουμε ὅμως καλύτερα γιὰ νὰ δοῦμε μὲ τὰ μάτια μας καὶ ν' ἀκούσουμε μὲ τ' αὐτιά μας αὐτὰ πού θὰ συμβοῦν.

Ὁ Γκαούρ σέρνει πίσω του τὴ μεγαλόσωμη γκαμήλα μὲ τὸν Ταρζάν καὶ προχωρεῖ ἀργά σ' ἓνα ἀπὸ τ' ἀτέλειωτα μονοπάτια τῆς ἀπέραντης κι' ἀγρίας Ζούγκλας.

Τὰ μάτια τοῦ Ταρζάν εἶναι δεμένα κι' αὐτὰ μ' ἓνα φαρὺ μαῦρὸ πανί. Τὸ ἴδιο δεμένο εἶναι καὶ τὸ στόμα του. Ἔτσι, οὔτε νὰ βλέπῃ μπορεῖ, οὔτε νὰ μιλήσῃ! Τὸ πανώριό πρόσωπό του κρύβεται — χάνεται σχεδὸν — πίσω ἀπ' τὰ δυὸ πλατεῖα μαῦρα πανιά...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, δεμένος καθὼς εἶναι στὴ ράχι τῆς γκαμήλας μουγγρίζει σὰ νὰ πνίγεται. Καὶ κάνει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ σπᾶσῃ τὰ δεσμά του καὶ νὰ λευθερωθῇ. Ὅμως, ὅπως εἴπαμε, τὸ δέσιμό του εἶναι τόσο γερὸ πού τὴν παραμικρὴ κίνησι δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ. Εἶναι φανερό ὅμως πὼς ἕκτος ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα, δυσκολεύεται καὶ ν' ἀναπνεύσῃ!

Ὁ Γκαούρ τὸ καταλαβαίνει αὐτὸ καὶ σταματᾷ τὴ γκαμήλα. Καὶ ψηλὸς καθὼς εἶναι, φτάνει ὀρθὸς στὴ ράχι τῆς καὶ

λύνει τὸ ἓνα ἀπ' τὰ δύο μαῦρικ' πανιά. Ἐκεῖνο πού εἶναι δεμένο σφικτὰ γύρω στό στόμα τοῦ Ταρζάν.

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας παίρνει μερικές γρήγορες καὶ λαχταριστὲς ἀνάσες. Ὅμως, μιλιὰ δὲν ὀγκάζει ἀπ' τὸ στόμα του.

— Ἐ, Ταρζάν, τοῦ φωνάζει ὁ Γκαούρ. Σοῦ ἔλυσα τὸ στόμα γιὰ νὰ κουβεντάσουμε. Ἔτσι θὰ μᾶς φανῇ πιὸ λίγος ὁ δρόμος. Πέσ' μου λοιπόν: Πὼς τὴν ἔπαθες κι' ἔπεςες σὰν κουτὸς στὰ χέρια τοῦ Ραχαρούν;

Ὁ δεμένος στὴ ράχι τῆς γκαμήλας λευκὸς γίγαντας δὲν ἀποκρίνεται.

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας γίγαντας γελᾷ:

— Χά, χά, χά! Σίγουρα γιὰ νὰ μιλήσης, θὰ θέλῃς νὰ σοῦ λύσω καὶ τὰ μάτια. Γιὰ νὰ δῆς ποῖος εἶμαι... Μὰ αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Ὁ φύλαρχος Ραχαρούν θὰ μὲ σκοτώσῃ ἂν μάθῃ πὼς ἔκανα κάτι τέτοιο. Μὴ στεναχωριέσαι ὅμως. Θὰ σοῦ πῶ ἀμέσως ποῖος εἶμαι καὶ θὰ σοῦ περιγράψω καὶ τὸ σουλούπι μου.

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΛΕΕΙ ΨΕΜΑΤΑ

Ὁ Ταρζάν τὸν ἀκούει ἀδιάφορα, χωρὶς νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι ἢ γκριμάτσα τοῦ προσώπου.

— Μὲ λένε Οὐμπάχ, συνεχίζει ὁ Γκαούρ. Εἶμαι ἓνας ἀράπης κοντὸς καὶ χοντρός, μὲ φουσκωτὴ κοιλιά καὶ ἀδύνατα ποδάρια. Τὰ μάτια μου εἶναι γουρλωμένα, τὰ χεῖλιά

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι ἔτοιμος νὰ τιμωρήσῃ ὅπως τοῦ ἀξίζει τὸν ἀπαίσιο βασανιστὴ.

μου χοντρά καὶ κόκκινα καὶ τὰ δόντια μου ἄσπρα σὰν τὸ γάλα τῆς καρύδας. Τὰ μὲλῶτά μου εἶναι σγουρά μαῦρα, ὅπως καὶ τὰ μουστάκια καὶ τὰ μακρὰ γένεια μου... Εἶμαι ὁ δῆμιος τοῦ Ραχαρούνη!..

»Ὁ φύλαρχος σὲ παρέδωσε στὰ χέρια μου γιὰ νὰ εἶσαι ἥσυχος. Ξέρει καλὰ πὼς ἀπὸ μένα δὲν θὰ γλυτώσῃς. Σίγουρα θὰ ξέρῃς θέβαια τὸν

γκρεμὸ τοῦ μαύρου φιδιοῦ. Ἐ, λοιπὸν κατὰ κεῖ τραβάμε τώρα. Σὲ αὐτὸ τὸ θάραθρο θὰ γκρεμίσω τὴν ἀμοιρὴ γκαμήλα πού σὲ κουβαλάει. Κι' ἐσένα, φυσικὰ θὰ σὲ ἀφήσω δεμένον πάνω στὴ ράχι τῆς! Ἀπ' τὰ χέρια μου, δυστυχημένε Ταρζάν, κανένας δὲν μπορεῖ νὰ σὲ σώσῃ. Οὔτε κι' αὐτὸς ὁ Γκακούρ.

Ὁ Ταρζάν οὔτε κι' αὐτὴ τῇ

φορά ανοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ μιλήσῃ. Λὲς κι' ὁ θάνατος δὲν τὸν τρομάζει καθόλου.

Κι' ὁ μελαψὸς γίγαντας συνεχίζει τὸ μονόλογό του :

— Ὁ Ραχαρουν, ὁ ἀφέντης μου, μοῦ ἔδωσε δυὸ διαταγές. Ἡ μιά εἶναι νὰ σὲ γκρεμοισακίσω στὸ θάραθρο τοῦ Μαύρου Φιδιοῦ, κι' ἡ ἄλλη νὰ πᾶω στὴ σπηλιά σου καὶ νὰ πνίξω τὴν πανώρια Γιαρεμίν.

Ὁ Γκαούρ σταματᾷ γιὰ λίγο προσμένοντας ἀπόκρισι. Μὰ ὁ Ταρζάν οὔτε πάλι δειχνεὶ καμμιὰ διάθεσι νὰ μιλήσῃ.

— Περύργο!... Πολὺ περίεργο, συλλογιέται ψιθυριστὰ ὁ Γκαούρ.

Ὁ δρόμος ποὺ ὀδηγεῖ πρὸ θάραθρο τοῦ Μαύρου Φιδιοῦ περνᾷ κι' ἀπ' τὴν περιχὴ ποὺ θρίσκεται ἡ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Καὶ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔχουν φτάσει πολὺ κοντὰ σ' αὐτήν.

Νὰ ὅμως ποὺ παράξενος θόρυθος ἀκούγεται σὲ μικρὴ ἀπόστασι μπροστὰ τους. Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας σταματᾷ ἀπότομα τὴ γκαμήλα κι' ἀφουγγράζεται. Ταυτόχρονα καὶ κρυφοκυτᾷ πρὸς ἀπ' τὰ πυκνὰ κλαδιά.

— Δὲν εἶναι δυνατόν, ψιθυρίζει χαμένα.

Ἀσυναίσθητα ρίχνει μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸν Ταρζάν ποὺ θρίσκεται δεμένος στὴ ράχι τῆς γκαμήλας. Κι' ἀμέσως ξανακυτᾷ πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ ἀντικρύζει κάτι ἀπίστευτο καὶ τρομερό:

Μπροστὰ του ξαναβλέπει ὁ-

λοζώντανον, ποιὸν νομίζετε ; Τὸν Ταρζάν! Τὸν λευκὸ γίγαντα! Τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τὸν ἴδιο ἄνθρωπο ποὺ θρίσκεται δεμένος χειροπόδαρα στὴ ράχι τῆς γκαμήλας...

Η ΠΑΝΩΡΙΑ ΓΙΑΡΕΜΙΝ

Ἄς πάρουμε ὅμως καλύτερα τὴν ἱστορίαν μας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς. Οἱ ἀναγνώστες ἄς μᾶς συγχωρήσουν ποὺ τὴ διακόπτουμε τόσο ἀπότομα καὶ σὲ ἓνα τόσο κρίσιμο σημεῖο.

Ὁ φύλαρχος Ραχαρουν εἶναι ἓνας κακὸς, σκληρὸς, καταχθόνιος καὶ σατανικὸς ἄνθρωπος! Ἀλλὰ πλούσιος καὶ παντοδύναμος ἄρχοντας.

Τὸ χορταρένιο παλάτι του — τεράστιο σὲ ὄγκο — ποὺ θρίσκεται στὴν ὄχθη τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Χούρφ, εἶναι γεμάτο ἀπὸ θησαυρούς. Τὸ χρυσάφι καὶ τὰ πολυτίμα πετράδια, ἔχουν ἀσφυκτικὰ γεμίσει τὶς ἀποθήκες του.

Ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς φύλαρχος κρατᾷ σκλάβαν τοῦ μιὰ πεντάμορφη μελαψὴ γυναῖκα. Τὴ Γιαρεμίν!

Ὁ Ταρζάν ἔχει μάθει γι' αὐτὴν πὼς ὁ Ραχαρουν τὴν ἀγαπάει πολὺ, ἀντίθετα πρὸς ἐκείνη ποὺ τὸν μισεῖ θανάσιμα. Τὴν κρατᾷ ὅμως μὲ τὴ βία κοντὰ του ἐλπίζοντας πὼς μιὰ μέρα θὰ τὴν κἀνῃ ν' ἀλλάξῃ γνώμη καὶ νὰ δεχτῇ νὰ γίνῃ παντοτεινὴ συντρόφισσα τῆς ζωῆς του.

Ἡ πανέμορφη Γιαρεμίν δὲν δνειρεύεται ὅμως τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ θρῇ τὴν εὐκαιρίαν νὰ

τὸ σκάση κρυφά ἀπ' τῇ χρυσῇ αὐτῇ φυλακῇ τοῦ φοβεροῦ ἀφέντη της.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει μάθει ἀκόμα πῶς ὁ κακὸς αὐτὸς φύλαρχος γιὰ νὰ κάνῃ τὴν πανώρια μελαψὴ γυναικὰ ν' ἀλλάξῃ γνώμη. τῆς φέρεται σκληρὰ, βασανιστικά καὶ ἀπάνθρωπα.

.....

Κι' ὁ Ταρζάν, γιὰ νὰ προστατέψῃ τὴν ἀμοιρῇ Γιαραμίν, ἄρχισε ἀπὸ τότε νὰ τριγυρίζῃ τίς νύχτες ἔξω ἀπ' τὸ παλάτι τοῦ Ραχαρούν. Ἦθελε ν' ἀκούσῃ καὶ μὲ τ' αὐτιά του τὰ σπαρακτικά ξεφωνητὰ τῆς μελαψῆς γυναικας ὅταν ὁ φύλαρχος τὴ βασανίζει. Καὶ τότε θὰ εἶχε κάθε δικαίωμα νὰ ἐπέμβῃ γιὰ τὴ σώση καὶ νὰ τιμωρήσῃ σκληρὰ τὸν ἀπαίσιο κακοῦργο.

Ἔτσι, κάποια ἀπ' αὐτὲς τίς νύχτες, ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀκούει τὰ σπαρακτικά ξεφωνητὰ πού περιμένει. Εἶναι ἡ δυστυχισμένη Γιαρεμίν πού ζητάει βοήθεια.

Ὁ Ταρζάν τρέχει ἀμέσως καὶ σὰν σίφουνας κάνει νὰ μῇ μέσῃ στὸ παλάτι. Ὁμως διὸ μαῦροι φρουροί, ἔξω ἀπ' τὴν εἰσοδὸ του, κάνουν νὰ τὸν ἐμποδίσουν. Μὰ διὸ μονάχα τρομακτικὲς γροθιὲς τοῦ λευκοῦ γίγαντα, τοὺς σωριάζουν κάτω ἀναισθητός. Ὑστερα, προχωρῶντας λεύθερος πιά μέσα, φτάνει σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, φωτισμένη ἀπὸ πρωτόγονες ἀναμμένες δάδες. Καὶ τὰ μάτια του βλέπουν αὐτὸ

πού περίμεναν νὰ ἴδουν:

Ὁ κακοῦργος Ραχαρούν μὲ τὸ ἓνα του χέρι κρατάει ἀπ' τὰ μαλλιά τῇ μισόγυμνῃ Γιαρεμίν καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἓνα χοντρὸ σίδερο πυρωμένο στὴ φωτιά. Μὲ αὐτὸ προσπαθεῖ νὰ τῆς κάψῃ καὶ νὰ τῆς παραμορφώσῃ τὸ πρόσωπο.

Ἡ μελαψὴ γυναικὰ σπαράζει ἀπὸ τὴ φρίκη καὶ τοὺς τρομεροὺς πόνους της.

— Τίποτένια! μουγγρίζει ὁ μανιασμένος φύλαρχος. Τώρα θὰ δῆς πῶς θὰ σὲ κάνω μὲ αὐτὸ τὸ πυρωμένο σίδερο. Κι' αὐτὰ ἀκόμα τὰ πεινασμένα θεριά, θὰ τρομάζουν σὰν θὰ σὲ ἀντικρύζουν! Χά, χά, χά!

Ἡ Γιαρεμίν τὸν ἱκετεύει μὲ βουρκωμένα μάτια:

— Λυπήσου με καὶ σκότώσέ με, ἀφέντη μου!... Σκότώσέ με καὶ πᾶψε πιά νὰ μὲ βασανίζης!...

— Λοιπόν; Θὰ γίνῃς συντρόφισσά μου καὶ βασίλισσα τῆς φυλῆς; τὴ ρωτᾷ ὁ ἀπαίσιος Ραχαρούν.

— Ὁχι, ποτέ! τοῦ ἀποκρίνεται ἐκείνη, ἀδίστακτα.

Ὁ φύλαρχος τρίζει ἀπαίσια τὰ δόντια του καὶ τὸ πρόσωπό του παίρνει ἔκφρασι ἀγρίας χαρᾶς. Ταυτόχρονα κάνει μιὰ γρήγορῃ κίνησι γιὰ νὰ κάψῃ μὲ τὸ πυρωμένο σίδερο τὸ πανώριο πρόσωπό της. Μὰ ἡ ἀμοιρῇ γυναικὰ τραβιέται καὶ τὸ φρικτὸ μέταλλο θρίσκει πάλιν στὰ στήθειά της.

— Ἀααα! ξεφωνίζει ἡ Γιαρεμίν τρελλὴ ἀπὸ πόνου καὶ φρίκη! Τὸ πυρωμένο σίδερο ἀκρύγεται νὰ τοιρίξῃ ἀπαίσια

πάνω στη γυμνή της σάρκα. Ένω ή μελαψή γυναίκα κά-
νοντας μία απότομη και άπε-
γνωσμένη κίνησι του ξεφεύ-
γει. Στο χέρι του θασσανιτή
μένει μία μεγάλη τούφα από
τά μακρύα σγουρόμαυρα
μαλλιά της.

“Όλα τὰ παραπάνω γίνον-
ται πολύ γρήγορα μέσα σε
λίγες στιγμές.

“Ο Ταρζάν που βρίσκεται
στο κατώφλι της πρωτόγονης
αυτής φωτισμένης αίθουσας,
κυττάζει χαμένα. Ποτέ δεν πί-
στευε πώς υπάρχει στη ζωή
άνθρωπος με τόσο σκληρή και
κακούργα ψυχή.

Μά ή Γιαρεμίν μόλις ξεφεύ-
γει απ’ τὰ χέρια του φύλαρ-
χου και κατευθύνεται τρέχον-
τας προς την έξοδο, χτυπάει
πάνω στον Ταρζάν. Άσυναί-
σθητα άμέσως τον άγκαλιά-
ζει ξεφωνίζοντας με άπόγνω-
σι :

— Σώσε με! Σώσε με απ’
τὰ χέρια του κακούργου!...

“Ο Άρχοντας της Ζούγκλας
την παραμερίζει και μπαίνον-
τας μπροστά της τραβάει το
φονικό μαχαίρι του.

— Σκύλε, φωνάζει στο Ραχα-
ρούν. Ούτε κι’ αυτός ό ά-
παίσιος Γκαούρ δεν θά μ-
πορούσε νά κάνει ένα τέτοιο έγ-
κλημα!...

Και ταυτόχρονα σηκώνει το
μαχαίρι του για νά του δώσει
τη δίκαια τιμωρία που του ά-
ξιζε.

Μά ό κακούργος φύλαρχος
σωριάζεται άμέσως κάτω και
σέρνεται σαν σκουληκι στα
πόδια του Ταρζάν,

— “Ελεος, “Άρχοντά μου,
κλαψουρίζει τρέμοντας για τη
θρωμερή ζωή του. Μή με σκο-
τώνης και θά κάνω ότι εσύ με
διατάξεις.

“Ο Άρχοντας της Ζούγκλας
τόν κυττάζει με άηδία, ξανα-
θάζει το μαχαίρι του στη θή-
κη και του λέει:

— Μή φοβάσαι, Ραχαρούν!
Είμαι περήφανος έγώ! Ποτέ
δεν χτυπάω δειλούς σαν κι’
έσένα!...

“Ο φύλαρχος πετιέται όρθός
και τρελλός από χαρά:

— Σ’ ευχαριστώ, άφέντη
Ταρζάν! Ποτέ δεν θά ξανακά-
νω κακό στην πανώρια Γιαρε-
μίν! Αύριο, πρωί-πρωί, θ’ ά-
νοίξω την πόρτα του παλα-
τιού μου και θά την άφήσω
λεύθερη... “Ας ξαναγυρίση
στούς δικούς της, ή άς έρθη
στη σπηλιά σου, άν προτιμάη.

“Ο Ταρζάν καταλαβαίνει
τόν ύπαινιγμό και το πρόσω-
πό του ξαναγίνεται με μιās ά-
γριο και σκοτεινό:

— Δεν ήρθα νά σώσω την
Γιαρεμίν, του λέει, για νά την
κάνω συντρόφισσά μου... Πρό-
σεξε λοιπόν καλά. Μέχρι αύ-
ριο το πρωί ούτε μία τρίχα
απ’ τὰ μαλλιά της δεν θά πει-
ράξης... Κι’ όταν ξημερώη θά
τη στείλεις στην οίκογένειά της
μαζί με τέσσερες μαύρους σου
για φρουρούς της... Άλλοιώς,
θά ξαναγυρίσω έδω και θά
δοκιμάσω την κόψη του μα-
χαριού μου στα στήθεά σου!

Και λέγοντας αυτά, προχω-
ρεί περήφανος νά φύγη. “Ο-
μως, έξω απ’ τη μεγάλη είσο-
δο του χορταρένιου παλατιού,

Ὁ Ταρζάν σηκώνοντας τὴν πανώριχ Γιερεμὴν σκαρφαλώνει γρήγορα στὰ ψηλὰ κλαδιὰ ἐνὸς θεόρατου δέντρου.

τραγικὴ περιπέτεια τὸν περι-
μένει...

ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ

Δὲν ἔχει προφτάσει νὰ δρα-
σκελίσῃ τὸ κατώφλι, ὅταν τέσ-
σερις ἀπ' τοὺς πιδ γιγαστό-
σωμους καὶ χεροδύναμους ἄ-
ραπάδες τοῦ φύλαρχου ξεπε-
τάγονται σὰν δαίμονες μπρο-
στά του. Λὲς κι' ἡ γῆς ἀνοιξε
καὶ τοὺς ξέρασε ἀπ' τὸν Ἀ-

δη!... Κι' οἱ τέσσερες αὐτοὶ
μαζί, χύνονται πάνω του νὰ
τὸν ἀρπάξουν.

Μὰ ὁ Ταρζάν δὲν εἶναι ἀπὸ
κείνους ποὺ πιάνονται τόσο εὐ-
κολα. Παραμερίζει δυὸ θήμα-
τα καὶ τοὺς κάνει μιὰ κεραυ-
νοβόλο κι' ἀνελέητη επίθεσι.
Πιάνεται στὰ χέρια καὶ μὲ τὰ
τέσσερα αὐτὰ δίποδα θηρία!
Καὶ μιὰ τρομακτικὴ μάχη ἄρ-
χίζει.

Σὲ λίγες στιγμὲς μέσα, οἱ τρεῖς ἀπ' τοὺς μαύρους σωριάζονται κάτω σφαδάζοντας κι' ἀνίκαινο πιά νὰ ξανασηκωθοῦν. Ὁμως ὁ τέταρτος ἀράπης, σηκώνει, πίσω ἀπ' τὸν Ταρζάν ἓνα χοντρὸ-θαρὺ ρόπαλο καὶ τὸν χτυπάει μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ στὸ κεφάλι.

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας βγάξει ἓνα πονεμένο βογγητὸ καὶ σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος!

Στὸ μεταξύ, ἀπὸ τὰ γύρω χορταρένια καλύβια, ἀκοῦνε τὸ κακὸ ποὺ γίνεται ἔξω ἀπ' τὸ παλάτι, καὶ φτάνουν τρέχοντας κι' ἄλλοι μαῦροι τοῦ Ραχαρούν.

Δένουν μὲ γερά χορτόσχοινα τὸν ἀναίσθητο Ταρζάν καὶ κάνουν ὅτι μποροῦν γιὰ νὰ τὸν συνεφέρουν γρήγορα. Κι' ὅταν ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας καταφέρνει νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ σταθῇ στὰ πόδια του, τὸν σέρνουν βάνουσα, μὲ σπρωξιᾶς καὶ κλωτσιᾶς καὶ τὸν φέρνουν μπροστὰ στὸν Ἀφέντη τους.

Ὁ σατανικὸς φύλαρχος τὸν ὑποδέχεται καγχάζοντας:

— Χά, χά, χά!... Καλῶς τὸν λεβέντη μου!... Ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλιάς τῆς Ζούγκλας; Χά, χά, χά!... Ἐσὺ εἶσαι ὁ ἀτρόμητος προστάτης τῶν ξένων γυναικῶν; Περίμενε λοιπὸν τώρα καὶ θὰ καλοπεράσης στὰ χέρια μου!

Καὶ πρὶν, καλὰ-καλὰ, τελειώσῃ τὰ λόγια του ἀρπάζει ἓνα χοντρὸ βούρδουλα μὲ 5 θοῦνευρα... Τὸν σηκώνει ψηλὰ γιὰ νὰ πάρῃ φόρα κι' ἀρχίζει νὰ χτυπᾷ μὲ δύναμι καὶ νὰ

μαστιγώνῃ ἀλύπητα τὸν Ταρζάν. Τὸν Ταρζάν ποὺ στέκεται μπροστὰ τοῦ δεμένους καὶ ἀνίκαινος ν' ἀμυνθῇ...

Ἐκεῖ στὴν ἰδια αἰθουσα βρίσκει ἀκόμα καὶ ἡ μελαψὴ Γιαρεμίν. Ψηλὰ στὰ στήθεια τῆς φαντάζει μαυροκόκκινη ἡ πληγὴ ἀπ' τὸ πυρωμένο σίδερο.

Ἡ πανώρια γυναῖκα παρακολουθεῖ τὸ φρικτὸ μαρτύριο τοῦ "Αρχонта τῆς Ζούγκλας καὶ τὸ πρόσωπό της λάμπει ἀπὸ ψυχικὴ εὐχαρίστησι καὶ ἄγρια χαρά.

Καὶ νά: Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὁ Ραχαροῦν παύει νὰ τὸν χτυπᾷ — γιὰ νὰ ξεκουράσῃ τὸ χέρι του — ἡ Γιαρεμίν σκύβει πᾶνω στὸ ἄμοιρο παλικάρι ποὺ στὸ μεταξύ ἔχει σωριαστῇ κάτω, ξεκαρδισμένη στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά! Κάνε κουράγιο, ψευτοπαλικάρα μου!... Γρήγορα θάρρη ὁ μαῦρος Χάρος νὰ σὲ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ἀφέντη μου! Χά, χά, χά!...

Τὰ μάτια τοῦ Ταρζάν ἀνοίγουν διάπλατα ἀπ' τὴν κατάπληξι! Ἀπὸ τὴ θέσι ποὺ βρίσκειται ρίχνει μιὰ ἐρέυνητικὴ ματιὰ στὸ στήθος τῆς παράξενης γυναίκας: Ἡ μαυροκόκκινη πληγὴ ποὺ εἶχε ἰδεῖ μὲ τὰ μάτια του πρὶν λίγη ὥρα, λείπει τώρα. Ἐχει ἐξαφανισθῇ ἐντελῶς χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὸ παραμικρὸ σημάδι. Οὔτε καν σκιά. Ἡ σάρκα τοῦ στήθους τῆς στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι τώρα ἀπόλυτα γερὴ καὶ καθαρὴ.

Ὁ λευκὸς γίγαντας τὴν

κυττάζει και κοντεύει να χάσει το νοῦ του. Τι να συνέβη άραγε; Πώς ή πληγή γιατρεύτηκε τόσο ξαφνικά και γρήγορα; Για ποιο λόγο ή μελαψή γυναίκα πού πριν λίγο δεχόταν με σπαραχτικά ξεφωνητά τά φρικτά βασανιστήρια του Ραχαρούν, τώρα είναι με το μέρος του και χλευάζει τόν άνθρωπο πού είχε θάλει σέ κίνδυνο τή ζωή του για να τή σώσει ;

Όμως άπ' τις σκέψεις αυτές τόν θγάζουν οι καγχασμοί του άπαισίου φύλαρχου :

— Χά, χά, χά!... Κι αν ήτανε πιά κύριε ψευτοβασιλιά να πέσης στα χέρια μου! Γιατί μεγάλος μπελλάς μου είχες γίνει!... Άργά ή γρήγορα έπρεπε να σε θγάλω άπ' τή μέση! Να καθάριση ή Ζούγκλα άπ' το θρωμοτόμαρό σου! Χά, χά, χά!... Η άγαπημένη μου Γιαρεμίν θα διασκεδάση άποψε πολύ με τά μαρτυρία που θα σου κάνω!... Άλλά τά πολλά λόγια δέν χρειάζονται. Όταν δουλεύη ή γλώσσα μου ό βούρδουλας... χασομεράει!

Και ό τρομερός κακούργος ξαναρχίζει να θγάξη τό άχτι του γτυπώντας αλύπητα με τό βούρδουλα τόν έτοιμοθάνατο Ταρζάν.

Περνάει έτσι πολλή ώρα άκόμα. Τό κορμί του λευκού γίαντα έχει γίνει όλόκληρο μία κατακόκκινη μεγάλη πληγή.

Τό χέρι του Ραχαρούν κουράζεται πάλι και σταματώντας διατάζει τούς άγριανθρώ-

πους του :

— Βγάλ'τε τον έξω σ'έν κήπο και κρεμάστε τον άνάποδα!...

Οι μαῦροι έκτελοῦν γρήγορα τή διαταγή του άφέντι τους.

Σέ λίγες στιγμές ό Ταρζάν βρίσκεται κρεμασμένος άνάποδα άπ' τό κλαδί κάποιου δέντρου. Κι' ένας άπ' τούς άράπηδες κάθεται πλάι, σέ μία μεγάλη πλατειά πέτρα, ακοίμητος φρουρός του. Όλοι οι άλλοι έχουν φύγει.

Σέ λίγο όλόκληρο τό πρωτογονο χορταρένιο παλάτι του κιγκούργου φύλαρχου έχει βυθιστή στό σκοτάδι και στήν ήσυχία. Όλοι όσοι μένουν μέσα σ' αυτό, έχουν πιά άποκοιμηθή...

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΚΙΑ

Έχουν περάσει μερικές ώρες όταν ό "Αρχοντας τής Ζούγκλας — έτσι όπως θροίσκεται κρεμασμένος άνάποδα — βλέπει τή μεγάλη ξυλένια πόρτα του χορταρένιου παλατιού ν' ανοίγη σιγά-σιγά και με προφύλαξι. "Υστερα, ή δμοση μελαψή Γιαρεμίν να θγαίνει από μέσα και να προχωρή πρὸς τό μέρος του πατώντας στα δάχτυλα των γυνών ποδαριών της.

Φοράει ένα τούλινο άραχιό-εφαντο φόρεμα και πλησιάζει χαμογελαστή τόν νυσταγμένο μαῦρο φρουρό. Έκείνος πετιέται όρθός άπ' τήν πέτρα πού κάθεται:

— Έσύ είσαι, Άφέντισσα ;

ρωτάει μ' έκπληξι και σεθα-
σμό.

— Ναί, Βάρχαν, τ' αποκρί-
νεται. Έγώ, ή όμορφη Γιαρε-
μίν είμαι. Ήρθα νά σου κρα-
τήσω συντροφιά... Μήπως δέν
μέ θέλεις;

Ταυτόχρονα κάθεται στην
πέτρα και τόν καλεϊ:

— "Ελα, λοιπόν... Τι μέ κυτ-
τάξεις σάν χαμένος; Κάθησε
έδω, πλάί μου... Ναί έτσι, μά
πιό κοντά μου γιατί κρυώνω
μ' αυτό τό φόρεμα!...

Ο μαύρος φρουρός, καθι-
σμένος τώρα τόσο κοντά στη
θαλίτσα και κυρά του, έχει
μείνει άναυδος μπροστά σέ μιá
τόσο μεγάλη κι' άναπάντεχη
εύτυχία.

Και ή πονηρή Γιαρεμίν συ-
νεχίζει μέ σύστημα την έπίθε-
σί της στόν άνόητο μαύρο που
έχει άρχισέ νά πιστεύη πώς
τόν άγαπάει.

Ο κρεμασμένος Ταρζάν την
παρακολουθεϊ που χαμογελάει
και χαριεντίζεται μαζί του,
μιλώντας συνεχώς γιά την ό-
μορφιά και την παλικάριά του.

"Ωσπου σέ μιá στιγμή αφή-
νει νά πέση — κατά λάθος τά-
χα — τό θραχιόλι της κάτω. Ο
άμοιρος Βάρχαν σκύβει νά τό
σηκώση μά δέν... Ξανασηκώνε-
ται ούτε αύτός.

Γιατί μόλις κάνει νά σκύψη,
ή Γιαρεμίν καρφώνει στην ά-
ριστερή πλάτη του τό φονικό
μαχαίρι που είχε κρύψει στόν
κόρφο της...

"Ένα' πονεμένο βογγητό ά-
κούγεται κι' ό μαύρος φρου-
ρός σωριάζεται μπροστά στά
πόδια της νεκρός.

Ή μελαψή γυναίκα σηκών-
εται τώρα και τραβώντας τό
άψυχο κουφάρι του Βάρχαν τό
σέρνει και τ' αφήνει κάτω ά-
κριθώς άπ' τό κεφάλι του κρε-
μασμένου άνάποδα Ταρζάν.

Άμέσως και χωρίς νά χάση
καιρό, σκαρφαλώνει στό δέν-
τρο και κόβει μέ τό ματωμένο
μαχαίρι της τό σχοινί που τόν
κρατάει κρεμασμένο. Κι' ό
λευκός γίγαντας σωριάζεται
βαρύς κάτω. Δέν σκοτώνεται
όμως γιατί τό κεφάλι του χτυ-
πάει μέ όρμη πάνω στό μι-
λακό κορμί του νεκρού άράπη.

Ή όμορφη σκλάβά του φύ-
λαρχου Ραχαρούν κόβει γρή-
γορα τά σχοινιά που δένουν
τά χέρια και τά πόδια του
"Αρχοντα της Ζούγκλας. Κι'
ό λευκός γίγαντας θρίσκειται,
σχεδόν άμέσως, όρθός και
λεύθερος.

Ή Γιαρεμίν του προσφέρει
τό μαχαίρι της:

— Κράτα τό τώρα έσύ, του
λέει, και πάμε γρήγορα νά
φύγουμε... "Αν ξυπνήση ό Ρα-
χαρούν θά μέ κάψη ζωντανή!

Ο Ταρζάν παίρνει τό μα-
χαίρι, τό θάζει στη θήκη της
ζώνης του και την κυττάζει
χαμένα. Του είναι άδύνατο νά
έξηγήση τό φέρεσιμό της παρά-
ξενης αύτης γυναίκας.

— Πάμε, λοιπόν, του ξανα-
λέει ή Γιαρεμίν. Πρέπει τώρα
νά πάρης κι' έμένα μαζί στη
σπηλιά σου. "Αν μ' αφήσης έ-
δω, είμαι χαμένη. Και νομίζω
πώς είναι άδικο νά χάσω ή
ζωή μου έπειδή θέλησα νά σώ-
σω τη δική σου!... Πάμε, Ταρ-
ζάν και ό,τι σου φαίνεται πα-

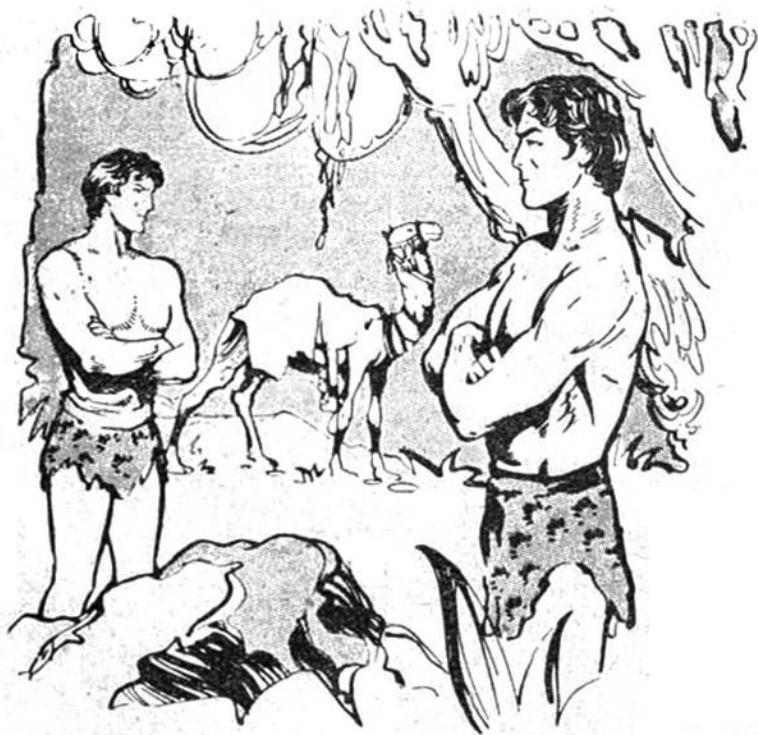
ράζονο θά στο εξηγήσω στο δρόμο...

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας" συνέρχεται τώρα. Τὴν ἀρπάζει ἀπ' τὸ χέρι καὶ σέρνοντας τὴν μαζὶ τοῦ σπάζει μὲ μιὰ κλωτσιὰ τὴν πόρτα τοῦ κήπου καὶ θγαίνουν ἔξω. Κι' ἀμέσως τὸ θάζουν στὰ πόδια τρέχοντας γιὰ νὰ προφτάσουν ν' ἀπομακρυνθοῦν ὅσο γίνεται πιὸ

γρήγορα.

Καὶ νά: Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς κι' ὁ φύλαρχος Ραχαροῦν ξυπνάει καὶ δὲν βλέπει πλάϊ του τὴν Γιαρεμίν. Πετιέται ἀμέσως ἔξω στὸν κήπο κι' ἀντικρῶζει νεκρὸ τὸν ἔμπιστο φρουρό του καὶ ἄφαντους τὸν Ταρζάν καὶ τὴν πανώρια μελαψὴ γυναῖκα.

"Ἐξω φρενῶν κι' ἀφρίζοντας

—'Εγὼ εἶμαι ὁ Ταρζάν, λέει ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο.

—Κ' ἐγὼ τότε ποῖός εἶμαι ; ρωτᾷ ὁ ἄλλος.

ἀπ' τὸ κακὸ τοῦ ὁ φύλαρχος, θάζει τὶς φωνές. Καὶ σχεδὸν ἀμέσως ξυπνοῦν οἱ μαῦροι τῆς φυλῆς του καὶ τὸν τριγυρίζουν ἀνήσυχτοι:

— Τί τρέχει, ἀφέντη μου;

Ὁ Ραχαροῦν τοὺς δείχνει τὸ νεκρὸ μαῦρο καὶ διατάζει:

— Ἀκολουθήστε με ὅλοι!... Θὰ ψάξουμε τὴ Ζούγκλα ἀπ' ἄκρη σὲ ἄκρη! Ἄν δὲν βροῦμε τὴ Γιαρεμὶν καὶ τὸν Γιαρζάν δὲν θὰ ξαναγυρίσουμε!

ΦΡΙΚΤΗ ΚΟΛΑΣΙ

Ὁ Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ ἡ πανώρια μελαψὴ γυναικῆ, φθάνουν τώρα τρέχοντας σὲ κάποιο ποτάμι. Στὴν ὄχθη του θρίσκεται ἓνα θεόρατο αἰωνόβιο δέντρο.

— Ἐδῶ θ' ἀνέβουμε νὰ κρυφτοῦμε, τῆς λέει ὁ Ταρζάν.

Στὸ μεταξύ ὁ φύλαρχος κι' οἱ μαῦροι τοῦ φτάνουν στὸ ποτάμι καὶ ψάχνουν στὰ χαμόκλαδα τῆς ὄχθης κάτω ἀπ' τὸ γιγαντιαῖο δέντρο. Φαίνεται πὼς κάποιο μάτι εἶχε ἴδῃ τοὺς δυὸ δραπετέες νὰ φθάνουν ἐκεῖ.

Ξαφνικὰ ὅμως καὶ πάνω στὰ ψηλὰ κλαδιά, ἓνα τεράστιο μαῦρο φίδι παρουσιάζεται μπροστὰ στὸ κρυμμένο ζευγάρι. Ἦταν ἀνεβασμένο κι' αὐτὸ στὸ ἴδιο δέντρο ψάχνοντας ἴσως γιὰ κανένα ὄρνιθ.

Ἡ Γιαρεμὶν, ποὺ ἀντικρύζει τὸ ἀποκρουστικὸ ἔρπετό πρὶν ἀπ' τὸν Ταρζάν, θγάζει ἓνα δυατὸ τρομαγμένο ξεφωνητό:

— Ἀαα!...

Ὁ Ραχαροῦν κι' οἱ ἀραπάδες του ἀκοῦνε τὴ γνώριμη

φωνὴ τῆς.

— Σκαρφαλώστε μερικοὶ ἀπὸ σὰς στὸ δέντρο, διατάζει ὁ φύλαρχος. Καὶ γκρεμοτσακίστε τοὺς κάτω.

Οἱ μαῦροι ποὺ ξέρουν τί ἀνήμερο θεοῖο εἶναι ὁ Ταρζάν, διστάζουν. Τέλος ὅμως δυὸ ἀπ' αὐτούς, οἱ πιὸ χεροδύναμοι κι' ἀτρόμητοι, ἀρχίζουν νὰ σκαρφαλῶνουν στὸ θεόρατο δέντρο.

Ὅμως στὸ μεταξύ κι' ὥσπου οἱ δυὸ ἀραπάδες νὰ φτάσουν ἐπάνω, ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει πνίξει τὸ φίδι. Ἔτσι ἀρπάζοντας στ' ἀτσαλένια μπράτσα του, ἓναν-ἓναν, τοὺς γιγαντώσωμους μαύρους, τοὺς γκρεμοτσακίζει κάτω ἀπὸ τὴν ψηλὴ κορυφὴ τοῦ δέντρου ποὺ θρίσκεται. Καὶ οἱ ἄμμοιροι, χτυπῶντας μὲ τόση ὀρμὴ κάτω, τσακίζονται καὶ θρίσκουν τὸ λυτρωτὴ θάνατο!...

Ἀφρίζοντας ἀπ' τὴ λύσσα τοῦ ὁ Ραχαροῦν δίνει καινούργια διαταγή:

— Κόψ'τε γρήγορα πολλὰ καὶ μεγάλα κλαδιά ἀπὸ τὰ γύρω δέντρα. Σωριάστε τα γύρω σὲ τοῦτο τὸν κορμὸ καὶ θάλ'τε τοὺς φωτιά! Κόψ'τε τὸ δέντρο μαζί μὲ τοὺς δυὸ κακούργους ποὺ θρίσκονται ἐπάνω!...

Ἔτσι καὶ γίνεται. Οἱ μαῦροι κόβουν καὶ στοιβάζουν σωροὺς ἀπὸ κλαδιά κάτω ἀπ' τὸ δέντρο αὐτό. Καὶ σὲ λίγο, ποὺ τ' ἀνάβουν, οἱ φλόγες τυλῆγουν πρῶτα τὸν κορμὸ καὶ μεγαλώνοντας, σιγά-σιγά, ἀγκαλιάζουν τὰ κλαδιά του!

Ἡ κάψα τῆς φωτιάς ποὺ

ἀνεβαίνει, ἀρχίζει νὰ τσουρὺ-φλίζῃ τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Γιαρεμίν. "Ὅλο τὸ κάτω μέρος τοῦ τεράστιου δέντρου ἔχει φουντώσει πιά καὶ καίγεται. Τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας φωτίζεται μὲ τραγικὴ μεγαλοπρέπεια. Ἡ θέσι τῶν δυὸ ἀνθρώπων πρὸ θρίσκονται στὰ ψηλὰ-ψηλὰ κλαδιά του εἶναι ἀπελπιστικὴ. Λίγες στιγμὲς νὰ μείνουν ἀκόμα ἐκεῖ, θὰ καοῦν ζωντανοί.

Ἡ Γιαρεμίν τρέμει σύγκορμη σάν ζωντανὸ ψάρι πεταμένο στὴν ἄμμο!... Ὁ Ταρζάν ὁμῶς τῆς λέει γρήγορα:

— "Ἄν θέλῃς νὰ σωθῇς, μὴ διστάσῃς: "Ἄν πηδήσουμε ἀμέσως κάτω, θὰ πέσουμε στὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ δὲν θὰ πάθουμε τίποτα!

Ἡ μελαψὴ γυναῖκα τὸν κυττάζει μὲ δέος:

— Δὲν ξέρω κολύμπι, Ταρζάν!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν ἀρπάζει ἀπ' τὸ χέρι:

— Τότε καλύτερα νὰ πνιγῇς, τῆς λέει, παρὰ νὰ κατῇς ζωντανή!...

Καὶ μὲ μιὰ θίαιη κίνησι τὴν τραβάει ἀπὸτομα ἀπ' τὸ κλαδί πού θρίσκει καὶ τὴν παρατάει στὸ κενό. Ταυτόχρονα σχεδὸν κάνει κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο.

Κ' οἱ δυὸ μαζί γκρεμίζονται στὸ ποτάμι πού θρίσκει ἀπὸ κάτω. Ἡ πανώρια Γιαρεμίν βουλιάζει ἀμέσως καὶ χαροπαλεύει στὸ νερό. Γρήγορα ὁμῶς ὁ Ταρζάν βουτάει καὶ καταφέρει νὰ τὴν τραβῇ ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια. Καὶ κρατῶντας τὴν μὲ τὸ ἓνα χέρι ἀπ' τὰ

μαλλιά, μὲ τὸ ἄλλο καὶ μὲ τὰ πόδια του κολυμπᾷ κι' ἀπομακρύνεται ὅσο πὶὸ γρήγορα μπορεῖ πρὸς τὴν ἀντικρινὴ ὄχθη.

Μὰ τὸ ποτάμι στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι πολὺ φαρδὺ καὶ ἀργεῖ κάπως νὰ φτάσῃ στὴν ὄχθη. Στὸ μεταξύ κι' οἱ μαῦροι τοῦ Ραχαροῦν ἔχουν πέσει στὸ νερὸ καὶ κυνηγοῦν νὰ τοὺς φτάσουν κολυμπώντας. Καὶ δὲν ἀργοῦν νὰ τὸ καταφέρουν.

Ὁ Ταρζάν στὸ ἐλεύθερο χέρι πού χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ κολυμπᾷ κρατᾷ τὸ φονικὸ μαχαίρι καὶ χτυπάει ἀλύπητα τοὺς μαύρους διώκτες του. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς θγάζουν σπαρακτικὰ οὐρλιαχτὰ καὶ βουλιάζουν σάν πέτρες στὰ νερά πού ἔχουν κοκκινίσει γύρω τους.

Οἱ ἄλλοι ἀραπάδες νοιώθουν ἀφάνταστο ἄγροιο στὸ θέαμα αὐτὸ καὶ γιὰ λίγο σταματοῦν ἀναποφάσιστοι. Ὑστερα γυρίζουν κολυμπώντας πίσω στὴν ὄχθη ἀπ' ὅπου ξεκίνησαν.

Ὁ ἐξαγριωμένος Ραχαροῦν τοὺς ὑποδέχεται μὲ λυσασμένα οὐρλιαχτὰ:

— Δειλὰ σκυλιὰ! Πρέπει νὰ πεθάνετε!

Καὶ τραβώντας μὲ θιάσι τὸ φοβερὸ γιαταγάνι του, τὸ σηκώνει γιὰ νὰ θερίσῃ τὰ κεφάλια τους!

Δὲν προφταίνει ὁμῶς παρὰ νὰ χτυπήσῃ ἓναν ἀπ' αὐτοὺς, τὸν πὶὸ κοντινόν. Οἱ ἄλλοι τὸ θάζουν τρέχοντας στὰ πόδια καὶ σὲ λίγες στιγμὲς χάνονται ἀπ' τὰ μάτια του πίσω ἀπ' τὰ χαμόκλαδα καὶ

τις πυκνές φυλλωσιές.

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας κολυμπάει τώρα ἐλεύθερος πρὸς τὴν ἀντικρινή ὄχθη...

Νὰ ὅμως πὺ ξαφνικὰ καὶ νούργιος ἀναπάντεχος καὶ τρομερὸς κίνδυνος παρουσιάζεται μπροστὰ του.

Η ΓΙΑΡΕΜΙΝ ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΕΤΑΙ

"Ενας γιγαντόσωμος κι' ἄγαρμος θηλυκὸς ἱπποπόταμος ξεπετάγεται μπροστὰ του. Πίσω τὴν ἀκολουθεῖ τὸ παιδί της, ἓνα πολὺ μικρὸ ἱπποποταμάκι. Καὶ ὁρμώντας πάνω στὸν Ταρζάν καὶ στὴ Γιαρεμίν ζητάει νὰ τοὺς κατασπαράξῃ!

Οἱ ἱπποπόταμοι εἶναι ἥσυχά, καλόβολα καὶ ἀγαθὰ θηρία. Μόνο σὰν ἔχουν γεννήσει μικρά καὶ νομίσουν πὼς κινδυνεύουν, ἐξαγριώνονται καὶ ἐπιτίθενται γιὰ νὰ τὰ προστατεύσουν.

"Ετσι φαίνεται πὼς γίνηκε κι' αὐτὴ τὴ φορά. Ἡ ἱπποποταμίνη θὰ φαντάσθηκε πὼς ὁ λευκὸς γιγαντὰς κι' ἡ μελαψὴ γυναίκα κολυμποῦσαν γιὰ νὰ τῆς ἀρπάξουν τὸ μικρό της.

Ο Ταρζάν γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ ἐξαγριωμένο αὐτὸ θηρίο ἀναγκάζεται ν' ἀμυνθῇ μὲ τὸ μαχαίρι του καὶ νὰ τὸ τραυματίσῃ. "Ετσι καταφέρνει — σέρνοντας πάντα μαζί του τὴ Γιαρεμίν — νὰ βγῇ ἐπὶ τέλους στὴν ἀντικρινή ὄχθη.

Ὅμως ἡ ἱπποποταμίνη, ἂν καὶ λαβωμένη, παρατάει τὸ

μικρὸ της καὶ βγαίνει πίσω τους, κι' αὐτὴ, στὴ στεριά. "Εχει μανιάσει ἀφάνταστα τώρα καὶ δὲν θὰ ἡσυχάσῃ παρὰ μόνο ἂν τοὺς ἐξοντώσῃ!...

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας βάζει τὸ μαχαίρι στὴ θήκη του γιὰτὶ δὲν φοβάται πιά. Βοηθαί μονάχα τὴ μελαψὴ γυναίκα νὰ σκαρφαλώσῃ σ' ἓνα δέντρο. Κι' αὐτὸς σιαματάει μὲ τὸ μέτωπο πρὸς τὸ θηρίο καὶ περιμένει ἀτάραχος τὴν ἐπίθεσίν του.

Ο ἱπποπόταμος μουγγρίζοντας ἀπαίσια καὶ μὲ ἀφάνταστη ὁρμὴ τρέχει ἴσια κατὰ πάνω του! Ἀγες στιγμὲς ἀκόμα καὶ θὰ τὸν χτυπήσῃ, θὰ τὸν ἀνατρέψῃ καὶ θὰ τὸν ποδοπατήσῃ!...

Μὰ ὁ Ταρζάν ἔχει τὸ σκεδιδιό του. Μόλις τὸ θηρίο τὸν πλησιάζει, κάνει ἓνα πλάγιο πήδημα καὶ σταματάει στὴν καινούργια θέσι πὺ βρέθηκε. Τὸ θηρίο πὺ τρέχει μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, δὲν καταλαβαίνει νὰ στρίψῃ. Προχωρεῖ στὴν ἴδια ἴσια κατεύθυνσι πὺ εἶχε χαράξῃ τὴ στιγμὴ πὺ ξεκίνησε. Καὶ προσπερνάει πλάϊ ἀπ' τὸν Ταρζάν πὺ θέλει νὰ κατασπαράξῃ.

Μὰ σὰν κουτὸ ζῶο πὺ εἶναι, δὲν ξαναγυρίζει πίσω γιὰ νὰ κάνῃ δευτέρη ἐπίθεσιν. Χάνει γρήγορα τὴ μυρωδιά τοῦ ἀνθρώπου πὺ κυνηγᾷ καὶ προχωρεῖ μὲ τὴν ἴδια ὁρμή. Ὡσπου ἓνας χοντρὸς κορμὸς δέντρου βρίσκεται μπροστὰ του. Καὶ χτυπώντας μὲ

δύναμι πάνω σ' αὐτὸν σπάζει τὸ κεφάλι του καὶ σωριάζεται κάτω νεκρό...

Σχεδὸν ἀμέσως φθάνει κοντά στὴν ἀψυχή μητέρα του καὶ τὸ μικρὸ χαριτωμένο ἱποποταμάκι. Κι' ἀρπάζοντας σὸ στόμα του μιὰ ἀπ' τὶς θυλές τῶν μαστῶν τῆς ἀρχίζει νὰ θυζαίνει λαίμαργα καὶ κουνώντας χαρούμενα τὴν οὐρά του...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας παρακολουθεῖ γιὰ λίγες στιγμές τὴν συγκινητικὴ αὐτὴ σκηνή. Κι' ἀπ' τὰ μάτια του κυλάει ἓνα δάκρυ!...

Τώρα ὁ Ταρζάν βοηθαίνει τὴ μελαψὴ γυναίκα νὰ κατέβῃ ἀπ' τὰ χαμηλὰ κλαδιά τοῦ δέντρου ποῦ ἔχει σκαρφαλώσει. Καὶ ξεκινώντας μαζί συνεχίζουν, ἥσυχοι πιά, τὸ δρόμο τους.

— Σ' εὐχαριστῶ Ταρζάν, τοῦ λέει σὲ μιὰ στιγμή ἡ πανώρια Γιαρεμίν. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω πὼς μοῦ ἔσωσες τὴ ζωή!...

— Κι' ἐσύ ἔσωσες τὴ δική μου, μουρμουρίζει ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Καὶ τὴ ρωτᾷ ἀμέσως περιέργος:

— Πές μου, ποιά εἶσαι, λοιπόν; Πές μου, πὼς βρέθηκες σὸ χορταρένιο παλάτι τοῦ φύλαρχου Ραχαροῦν;

Ἡ μελαψὴ γυναίκα τοῦ ἀποκρίνεται πρόθυμα:

— Μὲ λένε Γιαρεμίν... Ὁ πατέρας μου ἦταν ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς Χαροῦν, ποῦ ζοῦσε κάποτε πίσω ἀπ' τὰ γαλάζια θουνὰ τοῦ βορριά... Ὁ

Ραχαροῦν ἦρθε μιὰ νύχτα κρυφὰ μὲ τοὺς πολεμιστὲς του καὶ πάτησαν τὸ χωριό μας. Ἐκαψαν ζωντανὸ τὸν πατέρα μου καὶ σκότωσαν ὁλοὺς τοὺς ἄντρες — νέους, γέρους καὶ παιδιὰ — τῆς φυλῆς μας. Τὶς νέες γυναῖκες τὶς ἀρπάξαν σκλάβες οἱ ἄγριοι πολεμιστὲς του καὶ τὶς γρῆς τὶς γκρεμοτοσάκισαν, ὅλες μαζί, σ' ἓνα βαθύ, τρομακτικὸ βάραθρο!... Τέλος ἔβαλαν φωτιά κι' ἔκαψαν ἀπ' ἄκρῃ σὲ ἄκρῃ τὸ χωριό μας!

— Κι' ἐσύ; ρωτᾷ μὲ ἀγωνία ὁ Ταρζάν.

— Ἐμένα μὲ πήρε σκλάβο σὸ παλάτι του ὁ κακοῦργος ὁ ἀρχηγὸς τους; Ὁ ἀπαίσιος φύλαρχος Ραχαροῦν! Ὁμῶς ποτὲ δὲν ἔνοιωσα γι' αὐτὸν παρὰ μονάχα μῖσος καὶ ἀηδία!... Τώρα, χάρι σ' ἐσένα, κατάφερα νὰ ξεφύγω ἀπ' τὰ βρωμερά του χέρια. Μὰ εἶμαι πιά μονάχη κι' ἔρημη σ' αὐτὸν τὸν κόσμο!... Γι' αὐτὸ σὲ ἱκετεύω, καλέ μου Ταρζάν: Μὴ μὲ παρατήσης μόνη κι' ἀνυπεράσπιστη! Τὰ θεριά τῆς Ζούγκλας θὰ χυθοῦνε νὰ μὲ σπαράξουν... Πᾶρε με λοιπὸν κι' ἐμένα μαζί ἐκεῖ στὴ σπηλιὰ ποῦ μένεις... Πᾶρε με γιὰτὶ θέλω νὰ γίνω δική σου σκλάβο. Σκλάβο σου παντοτεινὴ!...

Ὁ Ταρζάν τὴν κυττάζει μὲ δυσπιστία. Καὶ μουρμουρίζει:

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ἀν μοῦ λὲς ἀλήθεια ἢ ψέμματα...

— Ἀλήθεια σοῦ λέω Ταρ-

Ο Ταρζάν πέφτει κάτω κι ο Γκαούρ του δίνει άμέσως μια δυνατή γροθιά στο κεφάλι.

ζάν! Πρέπει να με πιστέψης!

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας την ξαναρωτάει συλλογισμένος.

— Τότε γιατί, αφού μισούσες τόν Ραχαρούν, τόν βοήθησες να μου στήση τη σατανική παγίδα που μου έστησε; Γιατί θέλησες κι' εσύ να με ξεγελάσης για να πέσω στα χέρια του;

Η πανώρια Γιαρεμίν χαμογελάει θλιμμένα:

— Πιστεύω πως είσαι ξευπνος, καλέ μου άφέντη... Και

μου φαίνεται παράξενο πως με ρωτάς για κάτι που έπρεπε άμέσως να τ' είχες καταλάβει...

— Δηλαδή;

— "Αν βοήθησα τόν φύλαρχο στο σατανικό του παιχνίδι, τόν έκανα για δυο λόγους: Πρώτα γιατί ο Ραχαρούν θά με σκότωνε αν αντιδρούσα οτά σ' έδειλά του... Κι' ύστερα γιατί ήθελα ν' άποκτήση έμπιστοσύνη σέ 'μένα. Μόνον έτσι θά μπορούσα να σέ σώσω — όπως και σ' έσωσα...

Κατάλαβες;

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

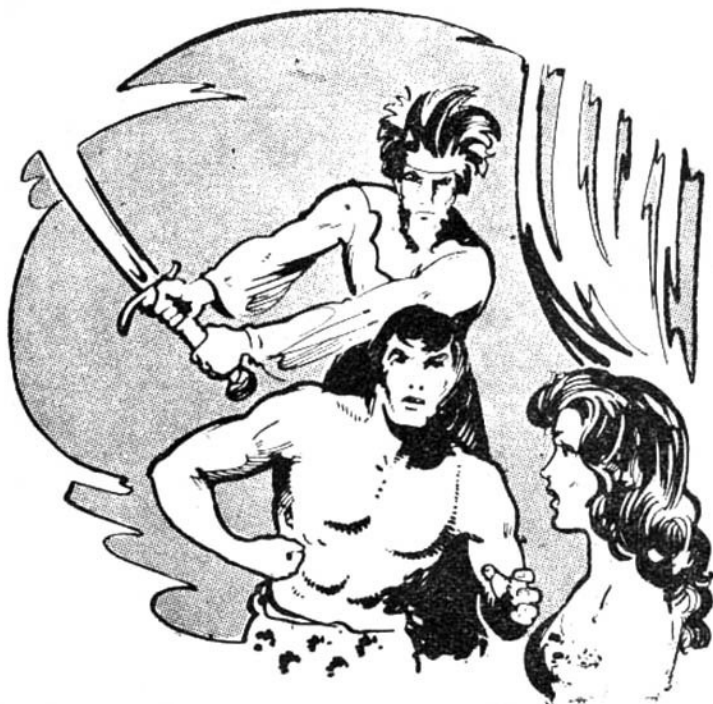
Κοντεύει μεσημέρι πιά όταν ο Ταρζάν, με τη μελαψή γυναίκα που τον ακολουθεί, φθάνει στη σπηλιά του.

— 'Αφού είσαι μονάχη στη Ζούγκλα μείνε εδώ, της λέει ψυχρά. 'Εσύ θα πλαγιάζης μέσα στη σπηλιά για να είσαι πιο ασφαλισμένη απ' τα πεινασμένα θηρία της νύχτας. 'Εγώ κοιμάμαι πάντα έξω.

"Ετσι έχω συνηθίσει... Φρόντιζε μονάχα να κρατάς καθαρή τη σπηλιά και να μη μās λείπη ποτέ το νερό και τα φρούτα... "Όσο για το κρέας θα φροντίζω εγώ...

Και προσθέτει χαμογελώντας καλόκαρδα:

— Καλά που το θυμήθηκα! Πρέπει να βγώ με το τόξο μου άμέσως στο κυνήγι για κανένα ζαρκαδί. Είμαστε κι' οί δυο νηστικοί. Κι' αν δέν βάλουμε τίποτα στο στόμα

Ο φύλαρχος Ραχαρεύν κατεβάσει με όρμη την χαιτσάρα του ίσια κατά το κεφάλι του Ταρζάν.

μας, θά... φάμε ό ένας τόν
 άλλον!.. Χά, χά, χά!...

Κι' άρπάζοντας βιαστικός
 τό τόξο και τις σαίτες του
 βγαίνει άπ' τη σπηλιά φωνά-
 ζοντας στην καινούργια άδελ-
 φική συντροφισσά του:

— Στο μεταξύ εσύ, Γιαρε-
 μίν, μάζεψε ξύλα κι' άναψε
 τη φωτιά για τό ψητό μας!...

... Έχουν περάσει πολλές ώ-
 ρες κι' αρχίζει πιά νά σουρου-
 πώνη όταν ό Ταρζάν ξαναγυ-
 ρίζει καθυστερημένος στη σπη-
 λιά του. Στη ράχι του σηκών-
 νει ένα θαρύ σκοτωμένο ζαρ-
 κάδι...

— "Έ, Γιαρεμίν, φωνάζει.
 Ούτε πουλί πετούμενο δέν βρι-
 σκότανε σήμερα μπροστά
 μου! Χά, χά, χά!... Είδα κι'
 έπαθα για νά χτυπήσω αυτό
 τό ζαρκάδι... "Αργησα όμως
 και σίγουρα ή φωτιά πού
 θ' άναψες θα σούχη σθήσει
 πολλές φορές ως τώρα...

Και ξεφορτώνεται άπ' τη
 ράχι του τό ζωο, σωριάζον-
 τας το κάτω, μπροστά στο
 άνοιγμα της σπηλιάς.

"Ομως στά λόγια του καμ-
 μιά άπόκρισι δέν παίρνει άπ'
 την πανώρια μελαψή γυναί-
 κα. Ούτε και τη βλέπει νά
 παρουσιάζεται μπροστά του.

— "Ε, Γιαρεμίν, ξαναφω-
 νάζει πιό δυνατά τώρα.

Και μπαίνοντας στη σπη-
 λιά ψάχνει για νά τη βρή.

"Ομως εκείνη, ούτε μέσα
 βρίσκειται, ούτε γύρω τριγύ-
 ρω σέ όλόκληρη την περιο-
 χή!... "Η παράξενη σκλάβια
 του Ραχαρούν, έχει γίνει ά-

φαντη!...

Σίγουρα αυτός ό άπαίσιος
 Γκαούρ θα την άρπαξε, μωρ-
 μουρίζει συλλογισμένος ό
 "Αρχοντας της Ζούγκλας. Καί
 τά γαλάζια μάτια του σκοτει-
 νιάζουν. Καί τά κάτασπρα
 δόντια του σφίγγονται και
 τρίζουν άγρια!...

Στό μεταξύ έχει άρχισει νά
 σκοτεινιάζει. Κι' ό Ταρζάν
 σφίγγοντας μέ λύσσα τις γρο-
 θιές του ξεκινάει για τό θεό-
 ρατο θουνό μέ τούς άπόκρη-
 μνους και τρομακτικούς βρά-
 χους. "Εχει πάρει την άπόφα-
 σι νά σκαρφαλώση στην κορ-
 φή του. "Εκεί πού βρίσκεται ή
 σπηλιά του μελαψού γίγαν-
 τα. Καί θα παλαίψη μαζί του
 για νά λευτερώση τη Γιαρε-
 μίν. Είναι βέβαιος πώς αυτός
 την έχει άρπάξει. Κανένας
 άλλος δέν θα τολμούσε ποτέ
 νά μπη στη σπηλιά του!...

"Ετσι, και προχωρώντας
 γρήγορα, φτάνει στο ψηλό
 πέτρινο βουνό. Σκαρφαλώνει
 στά επικίνδυνα βράχια του
 και δέν άργεί νά βρεθί έξω
 άπ' τη σπηλιά του «Μαύρου
 Δαίμονα» της Ζούγκλας.

Και νά: "Απ' τό βάθος της
 φτάνουν στ' αυτιά του πονε-
 μένα γυναικεία βογγητά. Κι'
 άναγνωρίζει τη φωνή της πα-
 νώριας Γιαρεμίν.

"Αμέσως και σαν σίφουνας
 ό Ταρζάν μπαίνει μέσα στη
 σπηλιά κι' άρχίζει νά ψάχνη
 στο σκοτάδι. Καί δέν άργεί νά
 άνακαλύψη τη μελαψή γυναί-
 κά πού κυλιέται και βογγά-
 ει κάτω δεμένη χειροπόδαρη.

Μά ό άπαίσιος Γκαούρ δέ

βρίσκει' ἐκεῖ.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κόβει ἀμέσως μὲ τὸ μαχαίρι του τὰ χορτόσχοινα ποὺ κρατᾶνε δεμένη τὴν ἀμοιρὴ Γιαρεμίν. Κι' ἐκείνη πετιέται ἀμέσως ὀρθή καὶ τρομοκρατημένη, βγαίνει τρέχοντας ἀπ' τὴ σπηλιά κι' ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τὰ φοβερά βράχια.

Ὁ Ταρζάν τὴν ἀκολουθεῖ ἀνίσχυρος πιστεύοντας πῶς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ παραπατήσῃ καὶ θὰ γκρεμοστακιστῇ στὸ βάραθρο. Καὶ κά-νει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τὴ φτάσῃ καὶ παίρνοντάς τὴ στὰ χέρια του νὰ τὴν κατεβάσῃ αὐτός. «Ὅμως ὁ τρόμος δίνει φτερά στὰ πόδια τῆς μελαψῆς γυναικας. Καὶ δὲν καταφέρνει νὰ τὴν πιάσῃ παρὰ μόνον σὰν φθάνουν κι' οἱ δυὸ κάτω.

— Στάσου, φωνάζει λαχανιασμένος ὁ λευκὸς γίγαντας. Πέσ' μου, Γιαρεμίν: Ποιὸς σὲ ἄρπαξε ἀπ' τὴ σπηλιά μου; Πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

Ἡ πανώρια φοβισμένη γυναίκα παίρνει μερικὲς βαθιεῖς καὶ γρήγορες ἀνάσες. Κι' ὅταν συνέρχεται κάπως ἀπ' τὸν τρόπο καὶ τὸ λαχάνισμα, ψιθυρίζει μὲ δέος:

— Ἦρθε στὴ σπηλιά σου, ὅταν εἶχες βγῆ γιὰ κυνήγι...

— Ποιὸς;

— «Ἐνας φοβερὸς γίγαντας! Μὲ σήκωσε στὰ χέρια του καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ!... Ἐγὼ φώναξα καὶ ζητοῦσα βοήθεια... Μὰ ἐκεῖνος προχωροῦσε, ὅλο προχωροῦσε χωρὶς νὰ σταματᾷ!...

Ὁ Ταρζάν ρωτᾷ ἀνήσυχος:

— Πέσ' μου, Γιαρεμίν: Πῶς ἦταν ὁ ἄντρας αὐτός;

Τοῦ ἀποκρίνεται ἀμέσως:

— Ψηλὸς καὶ μελαψός!...

Μὲ γεροδεμένο κορμὶ σὰν μπρούτζινο ἄγαλμα... Τὸ πρόσωπό του ἦταν ὁμορφό! Τὰ μάτια του μεγάλα, μαῦρα καὶ λαμπερά. Τὰ μαλλιά του σγουρά κι' ἴδιο χρῶμα μὲ τὰ φτερά τοῦ κόρακα. Μοῦ φάνηκε σὰν πιὸ μεγαλόσωμος ἀπὸ σένα καὶ πιὸ δυνατός.

— Λέγε τί γίνηκε παρακάτω, μουρμουρίζει ὁ Ταρζάν. Αὐτὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρουν...

«Υστερὰ μ' ἔφερε στὸ βουνὸ μὲ τοὺς βράχους. Μ' ἀνέβασε στὴ σπηλιά του καὶ μ' ἔδεσε χειροπόδαρα. — «Περίμεν' ἐδῶ, μοῦ λέει. Σὲ λίγο θὰ σὲ παραδώσω στὸν Ραχαροῦν, τὸν ἀφέντη σου... Μὰ θὰ μὲ πληρώσῃ καλὰ γιὰ τὸν κόπο μου!...».

»Υστερὰ μὲ παράτησ' ἐκεῖ κι' ἔφυγε. Προτοῦ ὅμως ξαναγυρίσῃ, ἔφτασες ἐσὺ καὶ μ' ἔσωσες ἀπ' τὰ χέρια του...

Ὁ ΓΚΑΟΥΡ ΑΠΑΓΩΓΕΑΣ

Ἄς παρακολουθήσουμε τώρα τὸν Γκαοῦρ ποὺ φτάνει ἀλαφιασμένος στὸ χορταρένιο παλάτι τοῦ ἀπαίσιου φύλαρχου:

— «Ἔστειλες καὶ μὲ φώνα-ξες, Ραχαροῦν. Πέσ' μου λοιπὸν τί μὲ θέλεις;

— Ἄκουσε, Γκαοῦρ, τοῦ ἀποκρίνεται ἐκεῖνος. Σὲ θέλω νὰ σοῦ πῶ πῶς κρατάω στὰ χέρια μου τὸν Ταρζάν.

— Τόν Ταρζάν! κάνει ο μελαψός γίγαντας σά νά τόν χτύπησε κεραυνός στο κεφάλι...

— Νάι, παλικάρι μου. Καί πήρα μάλισια τήν απόφασιν νά τόν σκοτώσω!...

— Νά τόν σκοτώσης! μου γριζέι άγρια ο Γκαούρ. "Οχι! Ο Ταρζάν είναι δικός μου έχθρός!... Έγώ τόν μισώ κι' έγώ πρέπει νά τόν σκοτώσω!...

Ο Ραχαρούν γελάει ίκανοποιημένος:

— Δέν έχεις άδικο... Αυτό σκέφθηκα κι' έγώ, καί γι' αυτό σέ φώναξα έδω... Θέλεις λοιπόν νά σοῦ δώσω τόν Ταρζάν;

— Νάι! Ποῦ τόν έχεις;

— Στάσου... Για νά στόν δώσω, πρέπει πρώτα νά συμφωνήσουμε... Έγώ θά σοῦ δώσω τόν έχθρό σου... Έσύ τί θά μοῦ δώσεις;

— Δέν έχω τίποτα! μουρμουρίζει στεναχωρημένος ο μελαψός γίγαντας. Ένώ τά σατανικά μάτια τοῦ Ραχαρούν αστράφτουν από άγρια χαρά:

— Μήν ανησυχῆς, Γκαούρ... Θά σοῦ ζητήσω κάτι πολύ άπλό. Πολύ εύκολο γιά σένα!

— Λέγε λοιπόν. Λέγε γρήγορα...

— Θέλω νά πᾶς άμέσως στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν, ν' άρπάξης τή Γιαρεμίν καί νά μοῦ τή φέρης έδω... Κι' έγώ θά σοῦ παραδώσω άμέσως τόν Ταρζάν. Κατάλαβες;

— Ποιά είναι ἡ Γιαρεμίν;

ρώταει ο Γκαούρ.

— Ἡ γυναίκα μου!... Παράτησε έμένα καί πήγε μέ τόν Ταρζάν στή σπηλιά του!... Έκεί θά τή βρῆς τώρα. Τόν περιμένει νά γυρίσῃ... Δέν ξέρει πώς ο ψευτοβασιλιάς τῆς Ζούγκλας έπεςε στά χέρια μου!

Ο ύπεροχος Έλληνας γίγαντας δέχεται νά κάνῃ γιά πρώτη φορά στή ζωή του μιά κακή πράξι. Καί συμφωνεῖ μέ τόν κακοῦργο φύλαρχο:

— Θά γίνῃ ὅπως θέλεις, τοῦ λέει. Θά πάω τώρα άμέσως νά σοῦ φέρω τή Γιαρεμίν...

Καί φεύγει θιαστικός. Φτάνει γρήγορα στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν καί βρίσκει μονάχη τῆς τήν πανώρια μελαψή γυναίκα. Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας λείπει στο κунήγι. Κι' άρπάζοντάς τήν — ὅπως ξέρουμε — τή φέρνει στή σπηλιά του στήν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνού. Έκεί τῆς δένει τά χέρια καί τά πόδια καί φεύγει γιά νά συναντήσῃ πάλι τόν Ραχαρούν.

— Ἡ Γιαρεμίν βρίσκεται στά χέρια μου, τοῦ λέει.

— Ποῦ εἰναι;

— Τήν άφησα πάνω στή σπηλιά μου.

— Γιατί;

— Πρώτα θά μοῦ παραδώσης τόν Ταρζάν κι' ύστερα θά στή φέρω...

Ο σατανικός φύλαρχος δέν δέχεται:

— "Οχι, Γκαούρ... Πρώτα θά μοῦ φέρης έσύ τή γυναίκα μου, κι' ύστερα θά πάρῃς τόν Ταρζάν.

**Σάν μανιασμένο λιοντάρι ὁ μελαψὸς γίγαντας Γκαοῦρ χύ-
νεται πάνω στοὺς μαύρους τοῦ φυλάρχου Ραχαροῦν.**

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὸν
κυττάζει ἄγρια. Τ' ἄσπρα γε-
ρά δόντια του τρίζουν ἀπαί-
σια:

— Ποῦ εἶναι ὁ Ταρζάν, τοῦ
φωνάζει. ἤρθα νὰ τὸν πάρω
καὶ θὰ τὸν πάρω!...

— Δὲν στὸν δίνω, τ' ἀποκρί-
νεται ὁ Ραχαροῦν. Φέρε μου
τὴ Γιαρεμίν νὰ τὸν πάρης.

Ὁ Γκαοῦρ δὲν εἶναι ἀπὸ
τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ὑποχω-
ροῦν. Ἀπλώνει γρήγορα τὰ
δυσ χέρια του κι' ἀρπάζει ἀπ'

τὸ λαιμὸ τὸν φύλαρχο. Ἀρ-
χίζει νὰ τὸν σφίγγῃ δυνατὰ.
Τὰ μάτια κι' ἡ γλῶσσα τοῦ
Ραχαροῦν πετιοῦνται ἔξω. Μό-
λις καὶ καταφέρνει, μὲ πνι-
γμένη βραχνή φωνή, νὰ μουγ-
γρίσῃ:

— Ναί!... Ναί!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὸν
παρτάει:

— Θὰ μοῦ δώσης λοιπὸν τὸν
Ταρζάν;

Ὁ Ραχαροῦν ἀντὶ ν' ἀπο-
κριθῇ, σουφρώνει τὰ χεῖλιά του

καί φυσώντας βγάζει ένα δυ-
νατο σφύριγμα.

Σχεδόν άμέσως ένας γιγαν-
τόσωμος καί θηριώδης μαύ-
ρος ιθαγενής παρουσιάζεται
μπροστά του:

— Στις προσταγές σου, 'Α-
φέντη μου!

— Φόρτωσε άμέσως τόν Ταρ-
ζάν σέ μιá γκαμήλα, τού λέ-
ει. Καί νά τόν παραδώσης
στον Γκαούρ...

... ..
'Ο μελαψός "Έλληνας φεύ-
γει σέ λίγο άπ' την κατασκή-
νωσι τού φύλαρχου σέρνον-
τας πίσω του μιá γκαμήλα
μέ τόν "Άρχοντα της Ζούγ-
κλας. Είναι φορτωμένος πά-
νω σ' αύτή μέ δεμένα χέρια
καί πόδια. Τό ίδιο δεμένα, άλ-
λά μέ μαύρο πανί, είναι καί
τά μάτια καί τό στόμα του.

Καθώς άπομακρύνεται γυ-
ρίζει καί φωνάζει στού φύλαρ-
χο:

— "Ε, Ραχαρούν!... "Αμα
σκοτώσω τόν Ταρζάν, θ' άνέ-
θω στη σπηλιά μου καί θα
σου φέρω τη Γιαρεμίν! ..

Μά λίγο παρακάτω συλλο-
γίζεται ψιθυριστά:

— Κατάφερα νά σώσω τόν
«άδελφό» μου Ταρζάν!.. Τώ-
ρα πρέπει νά τόν φέρω καί
στη σπηλιά του. Έτσι, μέ
δεμένα μάτια, όπως είναι, δέ
θα μπορέση νά μέ ιδή καί νά
μέ αναγνωρίση. Δέν θέλω νά
μάθη ποτέ ποιός είναι ό σωτή-
ρας του... "Υστερα θα πά-
ρω άπ' τη σπηλιά μου τη Για-
ρεμίν καί θα πάω νά την πα-
ραδώσω στον φύλαρχο. Στόν
άφέντη της... Μπορεί βέβαια ν'

άγαπάη τόν "Άρχοντα της
Ζούγκλας, μά καλύτερα έτσι:
Κακό μπορεί νά τού κάνη ή
άγάπη της, όχι καλό!...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

"Ο Γκαούρ προχωρεί, όπως
είδαμε. "Ομως ξαφνικά ά-
κούει έναν παράξενο θόρυβο.
Κι' άντικρύζει μπροστά του
τόν Ταρζάν.

"Εναν άλλο Ταρζάν. "Οχι
βέβαια αύτόν πού βρίσκεται
δεμένος χειροπόδαρα πάνω
στη ράχι της γκαμήλας.

"Ο μελαψός γίγαντας τά
χάνει. Στην άρχή δέν πιστεύ-
ει ούτε στά μάτια, ούτε στ'
ουτιά του. Μά σαν συνέρχε-
ται κάπως, τού είναι άδύνατο
νά εξηγήση τό μυστήριο αύ-
τό!

"Ομως νά πού ό δεύτερος
Ταρζάν έχει κατεύθυνσι προς
τό μέρος του. "Αν αύτός εί-
ναι ό πραγματικός "Άρχον-
τας της Ζούγκλας, δέν πρέ-
πει νά τόν ιδή...

Κι' ό Γκαούρ παρατώντας
τη γκαμήλα, προχωρεί λίγα
βήματα καί κρύβεται κάτω ά-
πό μιá τούφα πυκνά χαμόκλα-
δα. Θέλει άπό 'κει νά δή καί
νά παρακολουθήση τί θα γί-
νη...

Καί νά : Δέν περνούν λί-
γες στιγμές κι' ό δεύτερος
Ταρζάν φτάνει κοντά στη γκα-
μήλα. Βλέπει στη ράχι της
τόν δεμένον άντρα καί κόβει
μέ τό μαχαίρι του τά σχοι-
νιά. "Υστερα τόν κατεβάζει
κάτω, τόν στήνει όρθό, καί
λύνει τό πλατύ μαύρο πανί
πού τού κλείνει τά μάτια,

καὶ σκεπάζει τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ προσώπου του.

Οἱ δυὸ Ταρζάν κυττάζουν τώρα ὁ ἓνας τὸν ἄλλον χαμένα! Μοιάζουν ἀφάνταστα! Ὁ καθένας τους νομίζει πὼς βλέπει τὸν ἑαυτὸ του σὲ καθάρια κι' ἤσυχά νερά λίμνης.

Ὁ νεοφερμένος Ταρζάν ρωτᾷ τὸν ἄντρα ποῦ ἔλυσε καὶ κατέβασε ἀπ' τὴν γκαμήλα:

— Ποιὸς εἶς; ἐσύ;

— Εἰμαι ὁ Ταρζάν, τοῦ ἀποκρίνεται.

Ὁ πρῶτος Ταρζάν χαμογελάει.

— Ἄν ἐσὺ εἶσαι ὁ Ταρζάν, τοῦ λέει, τότε ἐγὼ ποιὸς εἶμαι;...

— Δὲν ξέρω... Βλέπω μόνο πὼς μοιάζουμε σὰν δυὸ στα γόνες νερό!... Ἐσὺ λοιπὸν εἶσαι ὁ πραγματικὸς Ταρζάν, ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας;

— Φυσικά, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ νεοφερμένος.

Τότε ὁ ἄλλος ποῦ βρισκόταν πῶς πάνω στὴν γκαμήλα, τοῦ ἐφομολογιέται:

— Θὰ σοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, Ταρζάν!... Ὁ φύλαρχος Ραχαρὸν μὲ βρῆκε πρὶν ἀπὸ καιρὸ στὸ μενάλιο λιμάνι!... Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποῦ μοῦ ἔρριξε, ἐνδιαφέρθηκε ἀμέσως γιὰ μένα... Ἡ δουλειὰ μου ἦταν νὰ φορτώνω καὶ νὰ ξεφορτώνω τὰ καράβια. Ὁ Ραχαρὸν μοῦ ἔταξε δέκα φορές μεγαλύτερο μεροκάματο γιὰ νὰ μὲ κατὰφῃ νὰ τὸν ἀκολοιθῶ ἐδῶ στὴ Ζούγκλα. Τρεῖς λόκληρους μῆνες τώρα μὲ πληρώνει χωρὶς νὰ κάνω τίποτα. «Μὴ

στενοχωριέσαι, μοῦ ἔλεγε κάθε τόσο. Θὰ ἔρθῃ μιὰ μέρα ποῦ θὰ μοῦ τὰ ξεπληρώσης ὅλα μαζεμένα!».

»Ἔτσι σήμερα ἔβαλε κάποιον ἀπ' τοὺς ἀραπάδες του καὶ μὲ φόρτωσε δεμένον σὲ μιὰ γκαμήλα, δένοντάς μου καὶ τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα. Ὑστερα μὲ ἔδωσαν σὲ κάποιον...

— Σὲ ποιόν; ρωτᾷ περιέργως ὁ Ταρζάν.

— Δὲν ξέρω. Δὲν μπορούσα νὰ τὸν ἰδῶ. Κι' αὐτὸς μ' ἔφερε ὡς ἐδῶ... Σὲ ὅλο τὸ δρόμο δὲν τοῦ μίλησα. Ὁ φύλαρχος μοῦ εἶχε πῆ νὰ μὴ βγῇ λέξι ἀπ' τὸ στόμα μου...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀκούει αὐτὰ ποῦ τοῦ λέει ὁ σωσίας του καὶ συλλογιέται: —«Σίγουρα αὐτὸς ὁ ἀπαίσιος Γκαοῦρ θὰ ἔχη βάλει κι' ἐδῶ τὴν οὐρά του. Γι' αὐτὸ ἀπαξε ἀπὸ τῆς σπηλῆς μου τὴ Γιαρεμίν. Θὰ τὴν ἔδινε στὸν Ραχαρὸν γιὰ νὰ πάρῃ ἐμένα καὶ νὰ μὲ σκοτώσῃ... Ὁ σατανικὸς φύλαρχος ἔστειλε παγίδα γιὰ νὰ μὲ πιᾷ. Μὰ ἐπειδὴ ἐγὼ κατὰφερα νὰ τοῦ ξεφύγω, ἔκανε κάτι ἄλλο: Ξενέλασε τὸν Γκαοῦρ δίνοντάς του ἕναν ψεύτικο Ταρζάν. Ἐνα σωσία μου ποῦ τρεῖς λόκληρους μῆνες τὸν τάιζε καὶ τὸν πληρώνει γιὰ νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ τὴν κατὰλληλη στιγμή...».

Καὶ σὰν συνέχεια τῶν συλλογισμῶν του, ρωτᾷ τὸ νέο ἄντρα:

— Ὁ ἄγνωστος ἄνθρωπος ποῦ σὲ πῆρε δεμένον πάνω στὴ γκαμήλα, τί σκοπὸ εἶχε

για σένα;

— "Ακουσα να μου λήη πώς ήταν ο δήμιος του Ραχαρούν. Και πώς θά με γκρέμιζε σε κάποιο βάραθρο... "Υστερα θά πήγαινε να πνίξη την πανώρια Γιαρεμίν... "

— Τώρα είμαι βέβαιος, συλλογιέται πάλι ο Ταρζάν: Λύττος πού έσερνε την γκαμήλα δεν ήταν άλλος από τον Γκαούρ! Γι' αυτό και μόλις με αντίκρουσε τόβαλε στα πόδια... Πρέπει λοιπόν γρήγορα να ξανασκαρφαλώσω στη σπηλιά του. Δεν ξέρει πώς τη Γιαρεμίν του την έχω πάρει. Και οίγουρα θά γυρίση εκεί για να την πνίξη... "Εγώ θά κρυφτώ κάπου και θά τον περιμένω να φανή!... Μονάχα έτσι θά μπορέσω να τον βρω επί τέλους και να χτυπηθώ μαζί του. Να τον σπαράξω!...

Η ΓΡΟΘΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Ο Ταρζάν δείχνει τώρα στο σωσία του ένα μονοπάτι:

— "Αν τὸ ἀκολούθησης, τοῦ λέει, θά σέ βγάλῃ ἀκριβῶς στὴ σπηλιά μου. Ἐκεῖ θά βρῆς καὶ τὴ Γιαρεμίν. "Αν πεινάς θά σοῦ δώσῃ κάτι νά χορτάσης... "Ὅσο κι' ἂν ἀργήσω, περιμένέ με καὶ μὴ φύγῃς. Βλέπω πὼς μοῦ μοιάζεις πολὺ καὶ θέλω νά γίνουμε δυὸ ἀχώριστοι σύντροφοι. Δυὸ ἀδελφία...

Ο σωσίας προχωρεῖ ὑπάκουα γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ "Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ἐνῶ ὁ Ταρζάν τὸν παρακολουθεῖ γιὰ λίγο θαυμάζοντας τὴν καταπληκτικὴ ὁμοιότητα πού ἔχει μὲ αὐτὸ τὸ ἄγνωστο παλικάρι.

Τέλος γυρίζει πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι καὶ ξεκινᾷει θιαστικός γιὰ νά φτάσῃ στὸ πέτρινο θουνό τοῦ μισητοῦ Γκαούρ.

Ὅμως, λίγο πιο πέρα, τραγικὴ συνάντησι τὸν περιμένει. Τὰ πόδια τοῦ Ταρζάν σκοντάφτουν πάνω σ' ἓνα ἀνθρώπινο κορμί...

Ὁ Γκαούρ — ὅπως ξέρουμε — εἶχε κρυφτῇ παράμερα γιὰ νά παρακολουθήσῃ τὴ συνάντησι τῶν δύο Ταρζάν. Μὰ δὲν εἶχε ἔρῃ ἀκόμα τὴν κατάλληλῃ εὐκαιρία νά φύγῃ. Γιατὶ φοβόταν μὴ τὸν ἀκούσῃ ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, ἢ μὴ τὸν ἰδῇ. Περιμένε λοιπὸν ν' ἀπομακρυνθῇ πρῶτα ὁ Ταρζάν κι' ὕστερα νά βγῇ κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν κρυφώνα του.

Δυστυχῶς ὅμως, γίνηκε ὅ,τι χειρότερο μπορούσε νά γίνη: Ὁ Ταρζάν φεύγοντας παίρνει τυχαία κατεύθυνσι πρὸς τὸ σημεῖο πού βρίσκεται κρυμμένος ὁ Γκαούρ. Καὶ χτυπώντας ξαφνικά πάνω σ' αὐτόν, χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ σωριάζεται κάτω.

Ἡ στιγμὴ εἶναι ἀφάνταστα ἐπικίνδυνη: "Αν ὁ Ταρζάν ἴδῃ κι' ἀναγνωρίσῃ τὸν ἄνθρωπο πού φαντάζεται γιὰ ἄσπονδο ἐχθρό του, θά χυθῇ γιὰ νά τὸν σπαράξῃ... Κι' ὁ Γκαούρ δὲν ἔχει καμμιά διάθεσι νά γυπτηθῇ μαζί του. Γιατὶ ἀγαπᾷ καὶ θαυμάζει τὸν "Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Γιατὶ τὸν νοιώθει σὰν πραγματικὸ ἀδελφὸ του.

"Ἐτσι σφίγγει τὴν καρδιά του καὶ κάνει κάτι πού θά προτιμοῦσε νά τοῦ κοπῇ τὸ

χέρι, παρά νά τὸ κάνη:

Μόλις ὁ Ταρζάν σκοντάφτει πάνω του καὶ σωριάζεται κάτω, τοῦ δίνει ἀμέσως μιὰ γρήγορη καὶ δυνατὴ γροθιά στό κεφάλι. Καί εἶναι τόσο δυνατή, πού ὁ λευκὸς γίγαντας μένει ἐκεῖ πού ἔπεσε ἀκίνητος κι' ἀναίσθητος!...

Ὁ Γκαοῦρ πετιέται ἀμέσως ὀρθὸς κι' ἀρχίζει νά κόβη ἀπ' τὰ γύρω δέντρα κλαδιά. Τὸν σκεπάζει μ' αὐτὰ γρήγορα γιὰ νά μὴ φαίνεται καὶ φεύ-

γει τρέχοντας γιὰ τὸ θεόρατο βουνό του.

Θέλει νά πάρη ἀπὸ ἐκεῖ τὴ Γιαρεμίν καὶ νά τὴν ξαναφέρη στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Βλέπει πὼς δὲν ἔχει πιά καμμιά ὑποχρέωσι νά τὴν πάη στὸν φύλαρχο Ραχαρούν. Ἀφοῦ αὐτὸς τὸν εἶχε ξεγελάσει δίνοντάς του ἓναν σωσία τοῦ Ταρζάν καὶ ὄχι τὸν ἴδιο τὸν Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Μὰ ὅταν ὁ μελαφρὸς γίγαντας σκαρφαλώνει στὴ σπηλιά

Ὁ Ταρζάν κυττάζει περίλυπος τὸν ἄλλον Ταρζάν πού βρίσκεται κάτω νεκρός.

“Ο σωσίας χαίρεται τώρα πού ή πανώρια γυναίκα πίστεψε πώς είναι ο Ταρζάν. “Ετσι θα μπορέση νά την παρασύρη στο μεγάλο λιμάνι και νά την παντρευτή.

Μά τους κακούς ανθρώπους, άλλοίμονο, δέν τους βοηθάει ή τύχη ως τό τέλος!

Δέν έχουν ξεμακρύνει πολύ όταν φταάνη ξαφνικά στ’ αὐτιά τους ένας παράξενος θόρυβος.

— Θέλεις νά'ναι κανένα κοπάδι γορίλλες, ψιθυρίζει ἀνήσυχη ή Γιαρεμίν.

Μά σάν ἀφουγγράζωνται προσεκτικά, ο θύρυβος πού ἀκούγεται μοιάζει μέ ἀνθρώπινο ποδοβολητό. “Ωσου σέ λίγες στιγμές φθάνει κοντά τους ο Ραχαρούν μ’ ένα μπουλούκι ἀπό ἀραπάδες!...

“Εξω φρενῶν ο Φύλαρχος σηκώνει τό γιαταγάνι του και οὐρλιάζει στο σωσία:

— Σκύλε Ταρζάν!... “Εφτασε ή ώρα νά πεθάνης!...

“Ο Σωσίας κάνει νά τραυλήσῃ τρέμοντας:

— Δέν εἶμαι ο Ταρζ...!

Μά ή τελευταία συλλαβή κόβεται στο λαρύγκι του. “Ο Ραχαρούν ἔχει κιόλας κατεβάσει μέ λύσσα τό φοβερό γιαταγά-νι στο κεφάλι του! Καί τό κορμί τοῦ πανώριου και γιγαντώσμου παλικαρίου σωριάζεται κάτω βαρὺ και ἀψυχο!...

“Ο κακοῦργος φύλαρχος γυρίζει ἀμέσως στη Γιαρεμίν πού τόν κυττάζει μέ φρίκη και δέος:

— Καί τώρα ή σειρά σου, τιποτένια γυναίκα!

Ταυτόχρονα σχεδόν την ἀρπάζει μέ τό ἀριστερό χέρι ἀπ’ τά μαλλιά και μέ τό δεξι ξανασηκώνει τό ματωμένο γιαταγάνι του...

— Λυτήσου με! τοῦ φωνάζει κλαίγοντας ή πανώρια μελαψή. Μή μέ σκοτώνης και θά γίνω σκλάβα σου! Θά κάνω πάντα ὅ,τι μέ διατάζης!...

“Ο Ραχαρούν ξεσπάει σ’ ένα πλατύ σαρκαστικό γέλιο:

— Χά, χά, χά! Βλέπω πώς τρέμεις μπροστά στο θάνατο! “Ομως, εἶχες τό κουράγιο νά καρφώσης τό μαχαίρι σου στη ράχι τοῦ ἀνθρώπου μου. Τοῦ φρουροῦ πού εἶχα βάλει νά προσέχῃ τόν κρεμασμένο Ταρζάν.

Και μεθυσμένος ἀπό τό αἷμα ο κακοῦργος φύλαρχος, κατεβάζει γιά δεύτερη φορά τό τρομερό γιαταγάνι του. Καί ματωμένο καθώς εἶναι τό ξαναβάζει στη θήκη του.

Τώρα, μπροστά στα πόδια του, βρίσκονται δυο πτώματα: Τοῦ Ταρζάν — ὅπως νομίζει — και της πανώριας Γιαρεμίν.

“Ο Ραχαρούν τά κλωτᾷει μέ περιφρόνησι, μουρμουρίζοντας:

— “Ετσι τιμωρῶ ἐγώ ἐκείνους πού τολμᾶνε νά τά θά-λουν μαζί μου!...

Τήν ἴδια ὁμως στιγμή ἕνας ἀπ’ τοὺς ἀραπάδες του, φωνάζει τρομαγμένος:

— “Ο Ταρζάν! “Εδῶ κοντά μας βρίσκεται ο Ταρζάν! Εἶναι ἀναίσθητος! Τόν ἔχουνε σκεπάσει μέ κλαδιά!

“Ολοι μαζί τρέχουν περίεργοι και κυττάζον,

— Δέν είναι ὁ Ταρζάν, μουρμουρίζει ὁ φύλαρχος. Αὐτός εἶναι ἕνας πού τοῦ μοιάζει. Ἐγώ τὸν ἔδωσα στὸν Γκαοῦρ γιὰ νὰ τὸν ξεγελάσω!..

Καὶ διατάζει τοὺς μαύρους του:

— Τοῦτος ὁ δυστυχὴς δὲν φταίει τίποτα. Σηκῶστε τον, λοιπόν, ἀμέσως καὶ προχωρεῖτε... Θὰ γυρίσουμε στὴν περιοχή μας. Τώρα πού σκοτώσα τὸν Ταρζάν πρέπει νὰ σκοτώσω καὶ τὸν Γκαοῦρ. Νὰ καθαρίση ἡ Ζούγκλα ἀπ' τοὺς δυο αὐτοὺς κακοῦργους.

Κι' ὅλοι μαζί ξεκινᾶνε ἀργά.

Νὰ ὅμως πού ξαφνικά ἀντηχεῖ στ' αὐτιά τους ἡ τρομακτικὴ κραυγὴ τοῦ Γκαοῦρ.

Ο «ΜΑΥΡΟΣ ΔΑΙΜΟΝΑΣ»

Αὐτοὺς εἶχε ἀντικρῦσει ὁ μελαψὸς γίγαντας! Γι' αὐτὸ τρέξανε τὰ δόντια του καὶ τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε ἀπὸ ἀστραπὲς ὀργῆς.

Καὶ σὰν μανιασμένο λιοντάρι — ὅπως εἶδαμε — χύνεται κατὰ πανώ τους!...

Οἱ ἄγριοι ἀραπάδες παρατᾶνε κάτω τὸν ἀναισθητὸ Ταρζάν καὶ τραβᾶνε τὰ μαχαίρια τους γιὰ νὰ σπαράξουν τὸν Γκαοῦρ!

Ὁ ὑπέροχος Ἑλληνας δὲν φοβᾶται καὶ δὲν δειλιάζει ποτέ, ὅσοι κι' ἂν εἶναι οἱ ἀντίπαλοί του. Ὅμως, μόλις βλέπει πὼς θγαίζουν μαχαίρια, σταματᾶ ἀπότομα. Ὑποχωρεῖ μερικά θήματα, σπάζει ἀπὸ κάποιο δέντρο ἕνα χαμηλὸ χοντρὸ κλαδί. Καὶ τὸ κλαδί αὐτὸ γίνεται τρομερὸ ρόπαλο

στὰ χέρια του.

Ἔτσι ἀρχίζει ἀμέσως νὰ τοὺς χτυπάει καὶ νὰ σκορπίζει ἀνάμεσά τους τὸν ὄλεθρο καὶ τὸ χαμό!...

Ὁ Ραχαροῦν κι' οἱ μαῦροι του εἶναι ἀδύνατο ν' ἀντισταθοῦν στὴν ὑπεράνθρωπη ὀρμὴ καὶ δύναμι τοῦ Γκαοῦρ. Ὁ τρόμος πού νοιώθουν τοὺς φέρνει τὸν πανικό! Καὶ σὰν κοπάδι πρόβατα πού πέφτει σ' ἀνάμεσά τους λύκος, σκορπᾶνε τρέχοντας, δεξιὰ κι' ἀριστερά, γιὰ νὰ σωθοῦν!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τοὺς κυνηγᾶει ἀσυγκράτητος. Κι' ὅποιον φτάνει, τὸ ρόπαλό του τὸν σωριάζει κάτω!... Ὡσπου ἕναν-ἕναν χτυπάει ὅλους καὶ τοὺς θγαίνει «ἐκτὸς μάχης».

Μονάχα ἕνας: Ὁ φύλαρχος, μένει ἀκόμα ὀρθὸς καὶ τρέχει. Μὰ κι' αὐτὸν γρήγορα τὸν φτάνει:

— Κακοῦργε Ραχαροῦν, τοῦ φωνάζει. Ἐφτασε ἡ ὥρα νὰ πληρώσης τὰ ἐγκλήματά σου!

Ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς ἄνθρωπος πέφτει ἀμέσως κάτω κι' ἀρχίζει τρέμοντας νὰ φιλή τὰ γυμνά πόδια τοῦ μελαψοῦ γίγαντα:

— Ἐλεος, Γκαοῦρ!... Συχώρεσέ με καὶ χάρισέ μου τὴ ζωή!... Θὰ σέ πληρώσω μὲ ὅλο τὸ χρυσάφι καὶ τὰ πολυτίμα πετράδια πού ἔχω!...

Ὁ ὑπέροχος Ἑλληνας τὸν κυττάει μὲ ἀηδία:

— Σήκω ἐπάνω θρωμερὸ σκουληκι, τοῦ λέει.

Κι' ὅταν ὁ Ραχαροῦν σηκώνεται τρέμοντας, τὸν διατάζει.

— Πέσ' μου τί ἔκανες; Τί ἡ-

Θελες νά κάνης; Γιατί μ' ἔστει-
λες ν' ἀρπάξω τὴ Γιαρεμίν;
Γιατί μοῦ φόρτωσες στή γκα-
μήλα ἕναν ψεύτικο Ταρζάν;

Ὁ κακοῦργος φύλαρχος ἀ-
ναπνέει. Φαντάζεται πὼς ἅμα
πῇ ὅλη τὴν ἀλήθεια, ὁ Γκα-
οὐρ θὰ τὸν λυπηθῇ καὶ θὰ τοῦ
χαρίσῃ τὴ ζωή. Καὶ τοῦ ἐξο-
μολογιέται:

— Μισοῦσα πολὺ τὸν Ταρ-
ζάν γιατί ἐμπόδιζε τοὺς αν-
θρώπους μου νά κυνηγᾶνε τὰ
θεριὰ τῆς Ζούγκλας μὲ τὶς
πολύτιμες προβιές. Ὅπου τὸς
εὔρισκε τοὺς χτυποῦσε ἀλύ-
πητα!... Γι' αὐτό, μόνο ἂν κα-
τάφερνα νά τὸν δολοφονήσω
θὰ ἡσυχάζα!...

»Ἔτσι κατὰστρωσα ἕνα πο-
νηρὸ σχέδιο: Μιά νύχτα πού
εἶδα πὼς τριγύριζε ἔξω ἀπ'
τὸ παλάτι μου, τοῦστησα πα-
γίδα... Κοντά μου εἶχα τὴ Για-
ρεμίν πού ἤξερα πὼς ἀγαποῦ-
σε τὸν Ταρζάν. Τὴ φοβέρισκα
μὲ τὸ μαχαίρι μου κι' ἀναγκά-
στηκε, θέλοντας καὶ μὴ, νά μὲ
βοηθήσῃ... Τὴ στιγμή λοιπὸν,
πού ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας περνοῦσε ἔξω ἀπ' τὸ πα-
λάτι, τὴν ἔβαλα νά ξεφωνίξῃ
σπαρακτικὰ ζητώντας βοήθεια.
Κι' ὁ Ταρζάν, πού προσπαθεῖ
πάντα τοὺς ἀνθρώπους πού
κινδυνεύουν, μπῆκε μέσα νά τὴ
σώσῃ!...

»Ἐγὼ κρατοῦσα ἕνα σίδε-
ρο πού εἶχα θάψῃ τὴν ἄκρη
του κόκκινη γιὰ νά φαίνεται
πυρῶμένο. Κι' ὁ Ταρζάν με εἶ-
δε τὴ στιγμή πού τὸ ἀκουμ-
ποῦσα στὰ στήθεια της. Ταυ-
τόχρονα, ἡ Γιαρεμίν ταίριξε,
μὲ κλειστά τὰ δόντια της, γιὰ

ν' ἀπομιμηθῇ τὸν θόρυβο πού
κάνει τὸ πυρῶμένο σίδερο πᾶ-
νω σὲ σάρκα. Ὑστερα, κόλλη-
σε μὲ τρόπο στὸ στήθος της
ἕνα μακρουλό, μαυροκόκκινο
χαρτί. Κι' ὁ ἀνόητος Ταρζάν
πού τὸ εἶδε, πίστεψε πὼς ἦταν
μιὰ πληγὴ ἀπὸ πραγματικό
κάψιμο!...

»Ἔτσι χύθηκε νά μὲ σπαρά-
ξῃ, μὰ ἐγὼ κατάφερα νά τὸν
μαλακώσω μὲ τὴν ὑπόσχεσι
πὼς δὲν θὰ κάνω κακὸ στὴ
Γιαρεμίν καὶ θὰ κάνω πάντο-
τε ὅτι μὲ διατάζει.

Ὑστερα ὁ Ταρζάν γυρίζει
γιὰ νὰ φύγῃ. Μὰ στὴν ἐξοδο
τοῦ παλατιοῦ ἔχω κρύψῃ τοὺς
πιὸ χεροδύναμους ἀνθρώπους
μου. Παλεύει σὰν θεριὸ ἀνή-
μερο μαζί τους μὰ καταφέρ-
νουν νά τὸν δέσουν χεροπόδα-
ρα καὶ νὰ μοῦ τὸν φέρνουν...
Ἐγὼ τὸν μαστιγῶνω ἀλύπητα
καὶ τέλος διατάζω καὶ τὸν
κρεμᾶνε ἀνάποδα σ' ἕνα δέν-
τρο τοῦ κήπου. Μέχρι τὴν αὐγὴ
θὰ ξεψυχοῦσε ἀπ' τὸ αἷμα πού
θὰ μαζεῦόταν στὸ κεφάλι του.
Μὰ τὰ μεσάνυχτα, βγῆκε κρυ-
φὰ ἡ Γιαρεμίν, σκότωσε τὸ
φρουρὸ καὶ τὸν λευθέρωσε!...
Ὑστερα τόβαλαν στὰ πόδια
κι' οἱ δυὸ μαζί... Ἐμεῖς τοὺς
κυνηγήσαμε μὰ δὲν μπορέσα-
με νά τοὺς φτάσουμε...

»Τότε σκέφτηκα νά κάνω
κάτι ἄλλο: Ἐγὼ ἀκούσει,
Γκαοὐρ, πὼς μισεῖς θανάσιμα
τὸν Ταρζάν. Σοῦ ζήτησα λοι-
πὸν νά μοῦ φέρῃς τὴ Γιαρεμίν
καὶ νά σοῦ παραδῶσω τὸν
Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας!

»Τὸν Ταρζάν ὅμως πού ὑπο-
σχέθηκα νά σοῦ δώσω, δὲν

τὸν κρατοῦσα στὰ χέρια μου, ὅπως ψέματα σοῦ εἶπα. Εἶχα ὁμως ἓναν ἄλλον πού τοῦ ἐμοιαζε παρὰ πολὺ! Ἦταν Ἰδιος κι' ἀπαράλλακτος! Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν θὰ μπορούσα νὰ τοὺς ξεχωρίσω.

»Γιὰ νὰ σὲ ξεγελάσω λοιπόν, σοῦ φόρτωσα στὴν γκαμήλα αὐτόν... Ἦθελα νὰ αἰς θάλα νὰ τσακωθῇτε μὲ τὸν Ταρζάν. Ἦμουν βέβαιος πὺς ἐσὺ θὰ κατάφερνες νὰ τὸν σκοτώσης... Γιὰ νὰ ἡσυγάζω ἐπιτέλους ἀπὸ δαυτὸν!...

»Ὅμως ἀπ' ὅλ' αὐτὰ τίποτα δὲν γίνηκε!... Κι' ἐγὼ πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν χτυπήσω μὲ τοὺς ἀνθρώπους μου! Ὅπως καὶ γίνηκε! Πρὶν ἀπὸ λίγο σκότωσα καὶ τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Γιαρεμὶν πού τὸν ἀγαποῦσε!...

— Ἐδῶ κάνεις κάποιον λάθος, τοῦ λέει ὁ Γκαούρ. Δὲν σκότωσες τὸν Ταρζάν, μὰ τὸν ἀνθρώπο πού τοῦ ἐμοιαζε. Αὐτὸν πού εἶχες κουβαλήσει ἀπ' τὸ Μεγάλον Λιμάνι καὶ τὸν τάϊζες καὶ τὸν πληρώνεις γιὰ νὰ τοῦ χαρίσης στὸ τέλος καὶ τὸ θάνατο!...

Ὁ Ραχαρούν μένει ἀκίνητος σὰ νὰ τὸν χτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι.

— Βρωμέρδ σκουλήκι, τοῦ ξαναλέει ὁ Γκαούρ. Θὰ ἔπρεπε νὰ σὲ πατήσω καὶ νὰ σὲ λυώσω τώρα... Μὰ συχαίνομαι νὰ λερώσω τὴν πατοῦσα μου!

Καὶ παίρνοντας ἀμέσως ἓνα γερό χορτάχοινο τὸν δίνει στὸν κορμὸ κάποιου κοντινοῦ δέντρου.

— Μείνε ἐδῶ, τοῦ λέει. Κά-

ποιο πεινασμένο θηριὸ θὰ ἐρεθῇ νὰ χορτάσῃ μὲ τίς σάρκες σου!... Μονάχα ἓνας τέτοιος θάνατος τοῦ ταιριάζει!... Ὁ Ταρζάν, πού θρίσκειται μπροστά σου ἀναίσθητος, θὰ συνέλθῃ σὲ λίγο. Ἀν στὸ μεταξύ δέν σ' ἔχει φάει κανένα θηριὸ, θὰ σὲ σπαράξῃ ἐκεῖνος!

Καὶ ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας γίγαντας, ἀφήνοντας δεμένον τὸν Ραχαρούν, γυρίζει καὶ φεύγει ἄργα γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό... Νοιώθει μεγάλη ἱκανοποίησιν πού ἔκανε πάλι τὸ καθήκον του. Ἐχει σώσει γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου του Ταρζάν! Τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας πού μέσα στὶς φλέβες του τώρα τρέχει τὸ περήφανο καὶ δοξασμένο ἑλληνικὸ αἷμα!

Καθὼς προχωρεῖ κι' ἀπομακρύνεται, ἀκούει τὰ κλάματα καὶ τὰ παρακάλια τοῦ δεμένου φύλαρχου:

— Ἐλεος, Γκαούρ!... Λύσε με καὶ θὰ σοῦ δώσω ὅλο τὸ χρυσάφι! Ὅλους τοὺς θησαυροὺς μου!...

Κι' ὁ μελαψὸς γίγαντας μουρμουρίζει χαμογελῶντας:

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς σου, Ραχαρούν!... Ὅλο τὸ χρυσάφι τοῦ Κόσμου, εἶναι σωριασμένο στὴν καρδιά μου!...

.....

Δὲν περνáει πολλὴ ὥρα καὶ ὁ ἀναίσθητος Ταρζάν ἀρχίζει, σιγὰ-σιγὰ, νὰ συνέρχεται. Τὰ μάτια του ἀνοίγουν ἄργα καὶ κυττάζει γύρω χαμένα.

Ὅμως, ξαφνικά, θάλεπει

πλάϊ του κάτι τρομερό! Πε-
τιέται ὀρθός καί τὰ μάτια του
γουρλώνουν ἀπό φρίκη!

Ἀντικρύζει τὸ σωσία του νά
κοίτεται κάτω νεκρός μέ σχι-
σμένο τὸ κεφάλι. Πλάϊ του,
σχεδόν, βρίσκεται καί τὸ ἄψυ-
χο κορμί τῆς Γιαρεμίν...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
νοιώθει τὸ αἷμα του νά παγώ-
νῃ καί κρύος ἰδρώτας νά λού-
ζῃ τὸ κορμί του.

Καταλαβαίνει ποιὸς εἶναι ὁ
δολοφόνος! Ποιὸς ἔκανε τὸ δι-
πλό αὐτὸ ἔγκλημα!... Καί,

τρίζοντας τὰ δόντια του μουγ-
γρίζει σὰν μανιασμένο θεριό:

— "Ἀνανδρε Γκαούρ! Σκό-
τωσες τὸ ἀθῶο αὐτὸ παλικάρι
γιατὶ νόμισες πὼς εἶμαι ἐγώ!
Καὶ δολοφόνησες τὴν ἄμοιρη
Γιαρεμίν γιατί δὲν θὰ δέχτηκε
νά γίνῃ συντρόφισσά σου!...

Καὶ προσθέτει μὲ μῖσος:

— Μὰ πόσον καιρὸ ἀκόμα
θὰ καταφέρνῃς νά κρύβεσαι!..
Κάποτε θὰ πέσης καὶ στὰ δι-
κά μου χέρια!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ
ΤΕΛΟΣ

Π Ρ Ο Σ Ο Χ Η !

Ὁ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τίς Ἑλλη-
νοποῦλες καὶ τὰ Ἑλληνόπουλα γιὰ τὴ θριαμβευτικὴ κυκλο-
φορία πρὸ ἔχει ἐν ὀλίγη τὴν Ἑλλάδα, ἀπεφάσισε νὰ
πραγματοποιήσῃ τὴν «ΕΚΠΛΗΞΙ» πρὸ ἔχει ὑποσχεθῇ:

Θὰ προσφέρῃ μέσα στὸ 8 τεῦχος του (αὐτὸ ΦΤΕΡΩΤΟ
ΤΕΥΧΟΣ) σὲ δέους δέσους θὰ τὸ πάρουν, «ἓνα μεγάλο
χρηματικό ποσὸν ποῦ δὲν θὰ ἔχῃ καμμιά χρηματικὴ
ἀξία».

Βασανίστε λοιπὸν τὰ κεφαλὰκιά σας γιὰ νὰ δρῆτε:
ΤΙ ΘΑ ΕἶΝΑΙ Τὸ «ΜΕΓΑΛΟ ΧΡΗΜΑΤΙΚΟ ΠΟΣΟΝ ΠΟΥ
ΔΕΝ ΘΑ ΕΧΗ ΚΑΜΜΙΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗ ΑΞΙΑ»;

Ὅσοι καταφέρουν νὰ τὸ βροῦν, θὰ εἶναι πολὺ-πολὺ
ἐξυπνοί!

**ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ ΕΚΠΛΗΞΙ
ΤΟΥ 8ου ΤΕΥΧΟΥΣ**

Με τὸ 8 τεύχος τοῦ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ
ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ :

ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

Τελειώνει ἡ πρώτη σειρά τῶν τευχῶν μας (1-8)
γιὰ ν ἀρχίσῃ ἀμέσως ἡ δεύτερη σειρά (9-16)
ποῦ θὰ εἶναι χίλιες φορές κελύτρη!

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Διαβάζτε ὅλες καὶ ὅλοι τὴν πρὶ συναρπαστικὴ
περιπέτεια Ζούγκλας ἀπ' ὅσες ἔχουν ποτὲ κυ-
κλοφορήσῃ στὴν Ἑλλάδα :

«ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ»

Στὸ τεύχος αὐτὸ ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορά
ὁ θρυλικὸς καὶ καυνοῦσμος κωμικὸς τοῦ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ"

Ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς ΠΟΚΟΠΙΚΟ !

Συγγραφεὺς : Ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΠΛΟΚΗ - ΔΡΑΣΙΣ - ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ - ΑΓΩΝΙΑ - ΜΥΣΤΗΡΙΟ

καὶ προπαντός : ΓΕΛΙΑ καὶ ΠΑΛΙ ΓΕΛΙΑ !

ΠΡΟΣΟΧΗ : τὰ προηγούμενα τεύχη τοῦ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ
πωλοῦνται στὸ Βιβλιοπωλεῖον «ΑΓΚΥΡΑ» Πειραιῶς 18,
στὰ Περίπτερα, ἢ στὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐπαρχιῶν.

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ"

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Ἀγίου Μελετίου 93β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἑκτοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ 7

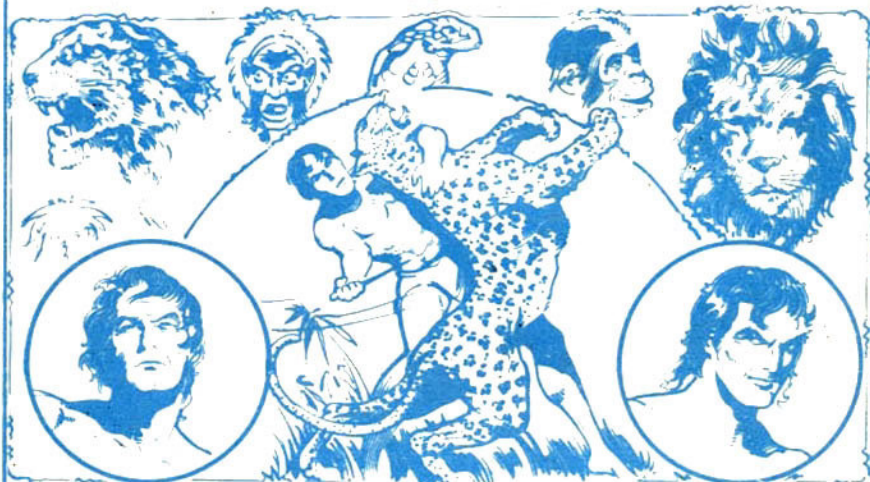
ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη τήν Έλλάδα **ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ**

Συγγραφεύς **ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ

5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΤΟ ΕΝΑ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΛΟ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!

ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ

Η ΑΓΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑ ΖΟΥΓΚΛΑ
ΣΕ ΟΛΟ ΤΟ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ **"ΑΓΚΥΡΑ"** ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694